Ţara este întâi a lui Dumnezeu şi numai apoi a noastră

PERMANENŢE

ANUL I NR. 7
IULIE 1998

POLITIC CULTURAL SOCIAL

16 PAGINI
2000 LEI

"TEROAREA ISTORIEI" ŞI DESTINUL ROMÂNIEI

Printre neamurile fără noroc ne numărăm în frunte noi, românii. Ca să supravieţuim în Istorie, ne-am istovit mai mult decât s-au cheltuit alte neamuri ca să cucerească pământul. Nicolae Iorga spunea că nenorocul ni se trage de la Alexandru Machedon: în loc să-şi ridice privirile spre miazănoapte şi să unească toate neamurile tracice într-un mare imperiu, Alexandru s-a lăsat atras în orbita civilizaţiei mediteraneene şi, ajuns în culmea puterii, s-a îndreptat spre Asia. Tracii, care, după spusa lui Herodot, erau "cel mai numeros popor după indieni", au pierdut, prin Alexandru, singura lor şansă de a intra în istoria universală ca factor autonom; ei au contribuit la facerea istoriei, dar în numele altora: în numele Imperiului roman sau al Bizanţului, prin împăraţii, ostaşii şi funcţionarii pe care i-au dat, cu prisosinţă, atât Răsăritului, cât şi Apusului. Dar Nicolae Iorga a înţeles admirabil consecinţele îndepărtate ale gestului lui Alexandru Machedon: uriaşul rezervor de oameni, energii şi mituri pe care îl constituia spaţiul balcano-carpatic nu şi-a mai putut găsi de atunci prilej de a intra, masiv şi de sine stătător, în Istorie. Politiceşte, tracii au pierit fără urmaşi. "Cel mai numeros popor după indieni" s-a risipit şi s-a amestecat cu alte neamuri, înainte de a mai fi avut timp să împlinească, în numele lui, un rol major în Istorie.

O mie de ani în urmă a avut loc ceea ce putem numi pe drept cuvânt o catastrofă de incalculabile consecinţe pentru istoria românilor: slavii au ocupat peninsula balcanică şi s-au întins până la Adriatica. Marea unitate etnică, lingvistică şi culturală pe care, în pofida tuturor năvălirilor barbare, o alcătuia romanitatea orientală (care se numea, chiar din secolul IV după Hristos, Romania), a fost definitiv sfărâmată. Neamul românesc se va forma pe o întindere imensă – din Balcani până în munţii Tatrei –, dar destinul lui politic va fi limitat la Dacia. Politiceşte, romanitatea sud-dunăreană va fi condamnată; ca şi Tracia după Alexandru Machedon, Romania orientală va servi destinele altora. Posibilităţile unui organism politic unitar, zămislindu-se în spaţiul întregii Romania, au fost definitiv anulate prin aşezarea masivă a slavilor în peninsula balcanică.

Mircea Eliade

De ce am idolatriza noi, românii, Istoria? Descindem dintr-unul din "neamurile cele mai numeroase din lume", şi praful s-a ales de el; nici măcar limba nu i se mai cunoaşte. Am făcut parte dintr-o Romania de trei ori mai mare decât Dacia, şi "vicisitudinile istoriei" au sfărâmat-o definitiv; o mână de macedoneni trebuie să plătească şi astăzi, cu lacrimi sau sânge, nenorocul de a se fi născut români. Toată lumea e de acord că dacii se aflau aşezaţi pe pământul nostru cu cel puţin o mie de ani înainte de Hristos; şi cu toate acestea am fost singurul popor european căruia i s-a contestat dreptul de a stăpâni ţara pe care au locuit-o moşii şi strămoşii lui. Istoria neamului românesc n-a fost decât o lungă, necontenită, halucinantă hemoragie. Ne-am alcătuit într-un uragan şi am crescut în vifore. Popor de frontieră, luptam şi muream pentru toţi. Muream, mai ales, plătind miopia şi neghiobia altora. Căci Occidentul nu recunoştea pe duşman decât dacă-l vedea la el acasă. Iar dacă se întâmpla vreodată să-l recunoască de departe şi se urnea să-l întâmpine, tot degeaba era; căci strategia trecea pe al doilea plan, lăsând locul geloziilor şi protocolului. Singura coaliţie occidentală împotriva otomanilor s-a transformat, la Nicopole, în catastrofă, pentru că Ducele de Burgundia a cerut pentru cavalerii lui "onoarea" de a ataca întâi. "Onoarea" aceasta nu o putea avea în nici un caz Mircea, un biet principe român, deşi era singurul care cunoştea tactica lui Baiazid, singurul care luptase cu el şi-l bătuse, numai cu doi ani înainte, la Rovine.

Istoria neamului românesc e alcătuită din atâta sânge şi atâta nenoroc datorită în primul rând incapacităţii Occidentului de a vedea dincotro vine primejdia. Pe noi, timp de cinci secole, "ne-a scos din istorie" victoria Imperiului otoman; şi această victorie se datoreşte neputinţei occidentalilor de a se uni împotriva unui duşman comun. Timp de secole am luptat singuri. Hărţuiam necontenit armatele turceşti, cu preţul pe care îl ştim: trăiam "în afara istoriei". Istoria se făcea în Apus; fără noi, dar datorită sângelui nostru. Occidentalii nu şedeau nici ei cu mâinile în sân, ci se luptau; dar se luptau între ei. Evident, lupta aceasta între fraţi, veri şi cumnaţi nu putea avea aceeaşi sângeroasă intensitate ca, prin părţile noastre, lupta cu turcii şi tătarii. Se ardeau oraşele şi pe acolo, prin Apus, dar parcă tot mai rămânea ceva. Occidentul e bogat în ruine, şi toate sunt "istorice". La noi nu mai rămânea nimic, nici o urmă. Încă de pe timpul năvălirilor barbare, oamenii învăţaseră cum să-şi ardă satele – şi să le refacă, în primăvara următoare. Civilizaţia noastră ţărănească se adaptase nivelului vegetal la care o redusese "Istoria". Aşezările româneşti dispăreau şi reapăreau cu aceeaşi ireductibilă, misterioasă încăpăţânare a vegetaţiei. În timpul acesta, la o mie, două de kilometri spre Apus, se înălţau catedralele, se îmbogăţeau castelele, se înfrumuseţau mânăstirile, şi oamenii aveau prilejul, măcar la răstimpuri, să citească pe sfinţi, pe teologi şi pe poeţi, să înţeleagă că sunt oameni şi să se bucure că trăiesc omeneşte – iar nu ca fiarele sălbatice, prin munţi şi prin păduri, ca strămoşii noştri, care nu aveau altă vină decât aceea de a se fi născut "în calea răutăţilor".

Amintindu-şi de Evul Mediu românesc, de această "enigmă şi miracol" care este, pentru eruditi, supravieţuirea neamului nostru, Lucian Blaga spunea că, timp de un mileniu, "românii au sabotat Istoria". Formula e inexactă şi nedreaptă. Românii n-au sabotat Istoria. Au înfruntat-o şi i-au rezistat din toate puterile lor. Dacă ar fi vrut să o saboteze, n-ar fi purtat câte cincizeci, şaizeci de războaie pe secol. Ar fi deschis larg porţile şi ar fi lăsat duşmanul să treacă mai departe, spre centrul şi apusul Europei. Ar fi lăsat să "mărşăluiască Istoria", ca pe vremea lui Attila, până la Orleans şi Milano. Aşa cum s-a şi întâmplat, de altfel, când hemoragia secolelor XV-XVI a început să-şi arate roadele: douăzeci de ani după moartea lui Ştefan cel Mare, Buda era prefăcută în paşalâc; optzeci de ani după moartea lui Mihai Viteazul, turcii asediau Viena (1683). Dar, din fericire pentru Occident, Imperiul otoman, care se pregătea să-i calce în curte, nu mai avea forţa pe care o avusese cu trei secole în urmă. Forţa aceasta uriaşă se istovise în trecătoarea pe care o alcătuiau ţările româneşti şi vecinii lor: de la Dunărea de Jos până la Viena le-a trebuit otomanilor trei sute de ani. Până la urmă, au ieşit din trecătoare – dar atât de slăbiţi încât n-au avut timp decât să răsufle ca să mai prindă puteri şi să se întoarcă acasă. Mai ales că acum, la sfârşitul secolului XVII, Occidentul se întărise considerabil. În aceste trei secole, Europa occidentală se pregătise pentru hegemonia lumii şi aştepta încrezătoare bătălia decisivă. Dar bătălia aceasta nici n-a mai fost nevoie să o dea. În faţa occidentalilor nu se mai afla, ca în câmpiile catalanice, oastea înspăimântătoare şi intactă a lui Attila, ci rămăşiţele unei armate de invazie surprinse într-o trecătoare, hărţuite, decimate şi istovite de trei secole de luptă.

Asta nu înseamnă sabotarea Istoriei. Asta înseamnă cel mult nenorocul de a împlini o misiune istorică de sacrificiu, misiune de care nici măcar nu se ţine seama în istoriografie. Căci, din păcate, conştiinţa istorică occidentală n-a valorificat încă misiunea popoarelor de frontieră, care au îngăduit Europei apusene să devină ceea ce a fost până mai ieri: stăpâna lumii. Şi asta nu pentru că lucrurile de care vorbim nu ar fi cunoscute în Occident. Cel puţin o parte din istoricii occidentali cunosc toate aceste fapte şi îşi dau seama de însemnătatea lor; dar nu pot face mai mult decât să le înregistreze în studii şi cărţi. Conştiinţa istorică a totalităţii occidentalilor nu poate, însă, valorifica un sacrificiu, o "misiune negativă" a unui popor depărtat, de frontieră.

(Scrieri din Exil)

Antisemitism sau problema evreiască?

Între acuzaţiile ce s-au adus Mişcării Legionare în decursul deceniilor – când ea nu a putut răspunde – se numără şi caracterul ei antisemit. Anii s-au scurs – peste o jumătate de veac –, iar numărul evreilor din România s-a diminuat sensibil: de la peste 800.000 la câteva zeci de mii, astfel că evenimentele pot fi judecate azi cu alţi ochi şi cu altă stare de spirit şi mai ales în lumina faptelor istorice.

Pentru a înţelege situaţia naţional-politică din România anilor interbelici şi mai ales a anilor ce au urmat înfăptuirii în 1918 a României Mari, este necesar să cunoaştem perioada anterioară, legată de prezenţa minorităţii evreieşti la noi în ţară.

În linii mari se poate aprecia că în decurs de aproximativ un veac (1829-1920), numărul populaţiei evreieşti a crescut de la câteva zeci de mii la peste 800.000 de suflete. În 1800 erau câteva mii în Moldova, iar în 1821 erau 120 de familii în Bucureşti. Se menţionează prezenţa unor evrei şi anterior acestor date, dar numărul era nesemnificativ. Cei peste 800.000 de evrei erau răspândiţi astfel: în Moldova circa 175.000, în Bucovina circa 100.000, în Transilvania şi Banat aproximativ 200.000, în Basarabia 220.000, în Muntenia 105.000.

Dinamica creşterii în perioada menţionată şi ordinul de mărime al cifrelor arată că teritoriile româneşti s-au aflat confruntate cu o adevărată imigrare în masă, respectiv un exod al evreilor spre România. Fenomenul nu putea să nu trezească reacţii din partea unor cercuri intelectuale româneşti, într-o perioadă când Ţările Române, Principatele Unite, iar apoi Regatul României, se aflau în plină renaştere naţională şi culturală. Personalităţi de frunte au încercat prin scrierile lor să se opună acestei imigraţii importante, considerând că o proporţie ridicată a populaţiei alogene va afecta caracterul naţional şi cultural al tânărului stat. Citâm câteva nume: Ion Heliade Rădulescu (1802-1872), Costache Negri (1812-1876), Mihail Kogălniceanu (1817-1891), Vasile Alecsandri (1821-1890), B.P. Haşdeu (1838-1907), Vasile Conta (1845-1882), A.D. Xenopol (1847-1920). Mai târziu, campania a fost continuată de A.C. Cuza, Nicolae Iorga, N. Paulescu şi alţii.

Dacă aceste generaţii s-au opus imigrării evreilor şi acordării cetăţeniei, în pofida presiunilor unor puteri europene, generaţia tânără de după 1918 a reacţionat asupra consecinţelor pe care le-a avut stabilirea în România a unei importante minorităţi evreieşti. Aici încep acţiunile lui Corneliu Zelea Codreanu, la început în calitate de conducător al unor asociaţii studenţeşti, iar mai târziu ca şef al Mişcării Legionare. Pe primul loc şi prima acţiune în ordine cronologică este protestul împotriva proporţiei deosebit de mari a evreilor în multe gimnazii, licee şi universităţi. Cifrele publicate în 1920 o demonstrau. Redăm câteva exemple care indică proporţia evreilor în unităţile şcolare respective: Gimnaziul "Alexandru cel Bun" (Iaşi) - 69%, Gimnaziul "Ştefan cel Mare" (Iaşi) - 56%, şcoli secundare şi profesionale din Basarabia - 79%, şcoli secundare şi mixte din Basarabia - 66%, Liceul de fete (Botoşani) - 52%, Liceul Naţional (Iaşi) - 40%, Liceul "Mihai Eminescu" (Chişinău) - 87%, şcoli particulare din Bucureşti - 64%, şcoli particulare din Iaşi - 74%, şcoli particulare din Galaţi - 51%, Universitatea din Cernăuţi - Facultatea de Filosofie - 78%, Facultatea de Drept - 56%, Universitatea din Iaşi - Facultatea de Ştiinţe - 30%, Facultatea de Medicină - 60%, Facultatea de Farmacie - 75%.

Diverse asociaţii studenţeşti şi nu numai ele condamnau această situaţie, pe care nu ar fi acceptat-o nici un stat din lume, inclusiv ţările vest-europene. Printre propunerile care s-au făcut era şi formula *"numerus clausus"*, prin care proporţia elevilor şi studenţilor străini era fixată în raport cu proporţia în care se afla minoritatea respectivă faţă de totalul populaţiei. Din nefericire, guvernele din România care s-au perindat la conducerea statului nu au găsit şi nici nu au căutat o soluţie care să asigure promovarea elementului românesc în şcoli, menţinându-se starea tensionată dintre asociaţiile studenţeşti, unele partide şi minoritatea evreiască.

O altă problemă, de natură politică, a constat în acuzaţia pe care Corneliu Zelea Codreanu şi apoi Mişcarea Legionară – pe care o conducea – o aduceau minorităţii evreieşti pentru faptul că mulţi evrei sprijineau şi chiar conduceau activităţile comuniste de la noi din ţară. Numele unor evrei au fost cunoscute încă din anul 1919. Astfel, mişcările greviste şi manifestaţiile procomuniste şi prosovietice de la Iaşi erau conduse de dr. Ghelerter, Gheler, Spiegler, Schreiber şi alţii. La Bucureşti, conducătorii comunişti erau Ilie Moscovici şi Ana Pauker. În aceeaşi perioadă de timp, la Chişinău, în fruntea mişcării comuniste se evidenţiau Perper, Levinson şi Kaabak.

În 1924, activitatea partidului comunist din România a fost interzisă, dar acesta şi-a continuat activitatea în ilegalitate. Se ştie că din numărul celor câteva sute de ilegalişti o bună parte erau evrei.

În aceiaşi ani, o activitate comunistă intensă se desfăşura în Basarabia. Din culegerea de documente şi mărturii editată de Institutul de Istorie de pe lângă CC al PC din Moldova, Chişinău, aflăm că în anii 1918-1940 conducătorii mişcării comuniste din Basarabia au fost: Haim Srulevici Herstein, Iosif Aronovici "Bujor" (pseudonim - n.n.), Abram Naumovici Talmazan, Israel Marcovici Morgenstern, Haia Lifşiţ. Ca activişti comunişti din aceeaşi perioadă sunt menţionaţi: M. Meiersohn, B. Abnes, A. Rubinstein, M. Wainberg, P. Lerner, P. Grinspun, M. Rabinovici, M. Serebrier, M. Feldman, T. Zenker, M. Ehrlich, S. Blanck, R. Fichman, M. Goldenstein, S. Soheim, A. Zahlkind, O. Grinpuhn, R. Grinspuhn, I. Reidman, B. Iţcovici, D. Roitman, S. Goldenstein, S. Lovensohn, J. Kipperwasser, R. Schutt, L. Roitman, R. Elbert.

Tot în acei ani se arată că au fost arestaţi şi anchetaţi (unii condamnaţi) pentru activitate comunistă următorii: Haim Bogopolski, Moise Luţenco, Saevici Faibisch, Isac Frenkel, Leib Hers, Feiga Lemkovici, Israil Bakal, Iosif Sielberman, Samuil Rivlin, Moise Dubinski, David Feierman, Rubin Pupko, Seiman Goldstein, X. Hendler, R. Goldenstern, I. Friedman, N. Bercovici, R. Kogan, G. Meidman, N. Bronfman, G. Hendler, Abramovici, A. Dercovici.

Rezultă în mod evident rolul pe care l-au avut evreii în sprijinirea şi conducerea mişcării comuniste din România.

În sfârşit, o altă învinuire pe care Mişcarea Legionară o aducea minorităţii evreieşti rezultă din lupta pe care Corneliu Zelea Codreanu o declarase stârpirii corupţiei din România, moştenire tristă a practicilor preluate de la turci şi alte popoare orientale. Minoritatea evreiască era acuzată că practică în continuare procedeele de mituire şi corupţie – de la funcţionarul de rând până la fruntaşii politici. Pentru prima categorie o demonstrează scrierile acelor timpuri, inclusiv simbolicul "evreu cu gâsca" al lui N. Grigorescu. Pentru oamenii politici a dovedit-o Corneliu Zelea Codreanu în Parlamentul României, prezentând o listă parţială a sumelor împrumutate de Banca Marmorosh Blank acestora. Citâm câteva nume şi sumele: Gr. Iunian - 407.000 lei, Madgearu - 401.000 lei, Filipescu - 1.265.000 lei, Răducanu - 3.450.000 lei, Titulescu - 19.000.000 şi alţii. Pentru a avea reprezentarea sumelor "împrumutate", arătăm că salariul lunar al unui poliţist – sergent de stradă – era de 2000 lei. În acelaşi timp nu erau străine unor cercuri politice şi opiniei publice informaţiile despre finanţarea ocultă a unor partide şi oameni politici.

Făcând bilanţul istoriei prezenţei minorităţii evreieşti pe teritoriul României şi al consecinţelor care au făcut obiectul atacurilor Mişcării Legionare la adresa evreilor, am putea face astăzi următoarele remarci:

În problema proporţiei ridicate a evreilor în multe dintre şcolile şi universităţile româneşti, principala vinovăţie trebuie atribuită guvernelor României din

acei ani. Dacă au făcut-o sub influenţa corupţiei este cu atât mai grav. Vom sublinia din nou că nici o altă ţară europeană nu ar fi admis o proporţie a străinilor care putea prejudicia starea culturală a populaţiei autohtone. Că aşa stau lucrurile o demonstrează politica ţărilor occidentale **astăzi**, când ele caută să stăvilească consecinţele proporţiei prea mari a străinilor imigranţi. În Germania este aplicată tacit practica preferinţei naţionale, bazată pe solidaritatea naţională a poporului german – nedeclarată şi netrâmbiţată. În Franţa, reprezentanţii Frontului Naţional, acolo unde conduc local, aplică principiul preferinţei naţionale. Problema străinilor a căpătat o asemenea acuitate, încât partidele de centru-dreapta (RPR-UFD) au lansat ideea dezbaterii publice a preferinţei naţionale. Şi preferinţa naţională înseamnă mai mult decât *"numerus clausus"* propus în România de grupările naţionaliste, dar respins de oamenii politici ai epocii.

O altă remarcă se referă la terminologia folosită, în sensul că nici una dintre problemele conflictuale menţionate nu poate fi calificată drept antisemită. Este vorba, pur şi simplu, de o problemă evreiască. Dacă la mijloc erau ucraineni, ruşi ş.a.m.d. am fi denumit situaţiile respective ca probleme ucrainene, ruseşti ş.a.m.d.

În problema corupţiei în general şi a oamenilor politici în special, din perioada interbelică, în care evreii au avut rolul lor, vom înregistra doar faptul că lupta Mişcării Legionare împotriva acestei practici rămâne, ca un simbol, tot atât de actuală. De altfel, corupţia oamenilor politici şi mai ales finanţarea obscură a campaniilor electorale constituie o rană nerezolvată încă de sistemul democratic din cvasi-totalitatea ţărilor lumii.

În încheiere ne vom opri la problema sprijinirii de către o bună parte a minorităţii evreieşti a mişcării comuniste din România, în toată epoca interbelică. A fost o politică a evreimii româneşti, pe cât de greşită, pe atât de condamnabilă, dat fiind suferinţele pe care poporul român le-a îndurat ca urmare a deceniilor de asuprire comunistă, cât şi culpabilitatea mişcării comuniste mondiale pentru mega-criminalitatea sa. Nu continua învinuire de antisemitism a Mişcării Legionare o va absolvi de acest păcat, ci recunoaşterea şi explicarea acestei atitudini. Toate popoarele implicate în frământările şi conflictele secolului XX şi-au recunoscut, acolo unde a fost cazul, partea lor de vină. Dar este comunitatea evreiască capabilă să-şi recunoască această vinovăţie?

Mihai PANAGHIŢĂ

ADEVĂRUL UNOR CIFRE

Rezultatul alegerilor din 1937, conform "Monitorului Oficial" din 30 decembrie, a fost:

1. Partidul Naţional Liberal.....1.105.059 voturi = 35,99%
2. Partidul Naţional Ţărănesc.....626.374 voturi = 20,40%
3. Partidul Totul pentru Ţară.....478.378 voturi = 15,58%
4. Alte partide.....28,03%

Dar după declaraţiile lui Eugen Cristescu (fost director al Siguranţei Statului sub Carol al II-lea şi şef al Serviciului Secret sub Antonescu) de la procesul său din 1946, Mişcării Legionare i s-au furat atunci peste 300.000 de voturi, căci ar fi avut, spunea el, "... vreo opt sute şi ceva de mii de voturi ".[1)]

Cum cele circa "300.000 de voturi camuflate de către Ministerul de Interne" au fost fără îndoială adăugate celor ale guvernului, rezultatele reale ar fi:

1. Partidul Naţional Liberal.....805.059 voturi = 26,26%
2. Partidul Totul pentru Ţară.....800.000 voturi = 26,05%
3. Partidul Naţional Ţărănesc.....626.374 voturi = 20,46%

Aşadar, Mişcarea Legionară, prin voturile totale (cele recunoscute de autorităţi şi cele furate de acestea) obţinute în alegerile din 1937, se situa în realitate pe locul al doilea în preferinţele românilor.

Dar dacă ţinem seama că Ministerul de Interne ar fi putut să "camufleze" ceva voturi şi de la alte partide (această meteahnă era curentă în viaţa politică de atunci), nici cifra de 805.059 pe care o atribuim în calculele noastre Partidului Liberal nu ar fi cea reală, aşa că este posibil ca la acea vreme Partidul Totul pentru Ţară să se fi situat chiar în capul listei partidelor votate. Devenise aşadar unul din primii (dacă nu chiar primul) factori politici ai ţării.[2)] Logic ar fi fost ca el să fie chemat de Rege pentru a forma guvernul, după uzanţele unei democraţii civilizate.

Dar lucrurile nu s-au întâmplat aşa. Carol al II-lea, Elena Lupescu, camarila de la Palat şi factorii de influenţă (interni şi externi) ai politicii româneşti au decis altceva, schimbând cursul istoriei noastre. Au anulat Constituţia din 1923 şi au instaurat dictatura regală. Rezultatul a fost însângerarea ţării şi apoi dezastrul graniţelor din 1940.

Şi astăzi, Mişcarea Legionară, care în ultimele alegeri libere din 1937 a obţinut cel puţin tot atâtea voturi ca şi partidele de guvernământ de astăzi, este ostracizată în continuare. Căci dacă partidele aşa-zise "istorice" au voie să ia parte la viaţa politică românească (până şi Partidul Socialist al dlui Cunescu, care în 1937 nu a atins nici cota de 2%[3)]), Mişcării i se închide cu obstinaţie nejustificată această uşă de afirmare. Şi aceasta în ciuda drepturilor constituţionale stabilite de aceleaşi forţe politice (art. 1, al. 3; art. 37, al. 1 din Constituţie), drepturi de care ar trebui să se bucure toţi cetăţenii acestei ţări.

Dar, ca şi democraţia antebelică, cea postrevoluţionară are în continuare o concepţie "originală" despre respectarea unor legi create de ea însăşi.

N.R.

Note

1. Cristian Troncotă, "Eugen Cristescu, asul Serviciilor Secrete româneşti", Bucureşti, 1994, pp. 317 şi 371

2. Cauzele acestei popularităţi? Prof. Dimitrie Gusti, în "Sociologia românească", nr. 11-12, 1937, vol. II, scrie: "Voturile pentru Totul pentru Ţară nu s-au datorat antisemitismului. Ele au fost înregistrate mai ales în judeţele româneşti, unde nemulţumirile se îndreptau împotriva nedreptăţilor, afacerismului şi lichelismului."

Prof. Nicolae Iorga, în "Neamul românesc" din 22.04.1938, spune şi el: "Omul din popor se simţea lovit şi umilit... El susţinea o administraţie în care nu vedea decât... corupţie. De aceea căuta un arhanghel."

3. Nu dispunem de cifrele exacte, dar aprecierea este aproape de adevăr.

MAI CATOLICI

Lumea a aflat cu stupoare de declaraţia făcută de preşedintele Constantinescu "unei sinagogi din Bucureşti". Revista "USA Today" din 8 mai 1997 pretindea că preşedintele ar fi afirmat: "În timpul celui de al doilea război mondial, România a fost aliata Germaniei şi soldaţii români, în 1941-1942, au masacrat 160.000 de evrei civili. România a guvernat de asemenea Transnistria, un teritoriu în care mai mult de 100.000 de evrei au murit de foame, de boli şi de frig... Orbiţi de o pasiune criminală, românii s-au angajat în a aplica infamul proiect nazist al «soluţiei finale»... sacrificiul a sute de mii de evrei de pe întreg cuprinsul României apasă greu asupra inimilor noastre... ne simţim responsabili pentru teribila lipsă de consecvenţă." (Adică pentru faptul că, deşi cei mai mulţi români i-au ajutat pe evrei să scape de "soluţia finală", alţii nu "le-au venit în ajutor" - n.n.)

Declaraţia este stupefiantă, deoarece nu numai cifra victimelor evreieşti în România a fost stabilită de mult, dar peste tot numărul victimelor în general este supus unui constant proces de revizuire. Dl Traian Golea a dat un răspuns pertinent la declaraţia preşedintelui Constantinescu. Studiul publicat **în 1957** de dr. Filderman şi Sabin Manuilă, fost director al Institutului Central de Statistică al României, "Regional Developement of the Jewish Population in Romania", era şi rămâne **definitiv.** 15.000 de evrei "morţi şi **dispăruţi**" (s.n.)! **Atât!**

Mai grav este totuşi faptul că accentul nu cade atât pe ceea ce **au făcut** românii, ci pe ceea ce **nu au făcut**. Declaraţia preşedintelui trebuie desigur privită în contextul unei campanii de culpabilizare a tuturor ţărilor, popoarelor, indivizilor, organizaţiilor, care "nu au făcut nimic" pentru salvarea evreilor, care nu au făcut nimic din cauza "antisemitismului" lor visceral, rezultat al **vinei de a fi creştini**. Campania trebuia încununată apoteotic prin "mult aşteptata declaraţie a Papei privind Shoah", care să condamne în bloc "**învăţătura creştină din cele cincisprezece veacuri care au precedat mişcarea nazistă**" şi a făcut posibil "Holocaustul". Papa nu a putut merge până acolo şi declaraţia sa (cu toate inconsecvenţele sale) repune lucrurile în perspectiva lor istorică. Nazismul a fost o mişcare neo-păgână al cărei ţel era şi "exterminarea" creştinismului (dacă termenului de Ausrottung = extirpare, smulgere din rădăcină, i se poate da doar sensul de exterminare fizică; are şi acest sens, ne grăbim să o spunem).

Cred că este extrem de util în acest context să aducem în discuţie o carte foarte recentă: "The Myth of Rescue. Why Democracies Could Not Have Saved More Jews from the Nazis" (London and New York, 1997). Autorul, William D. Rubinstein, profesor de istorie la Universitatea din Wales - Aberystwyth, a fost multă vreme profesor la Universitatea Deakin din Geelong, lângă Melbourne, şi este un specialist în istoria evreiască, mai ales a celei din lumea anglo-saxonă. Iniţial un adept al teoriei conform căreia democraţiile (şi comunităţile evreieşti din ţările democratice) "nu au făcut nimic" în timpul "Holocaustului" şi deci erau "highly culpable for this failure", avea să îşi schimbe radical părerile în urma cercetării amănunţite a subiectului. Concluzia sa e deosebit de semnificativă: "Această concluzie va fi foarte deprimantă (depressing) pentru unii cititori; ea sugerează cu putere că atât guvernele democratice, cât şi comunităţile evreieşti trăind în ţările democratice trebuie privite cu mai multă îngăduinţă: nu s-a întreprins nici o acţiune de salvare deoarece nimeni, nicăieri, nu a avut nimic practic sau efectiv să propună, **afară doar de câştigarea cât mai rapidă a războiului** (s.n.). Acele scuze care se oferă uneori pentru lipsa unei politici de salvare – ignorarea genocidului, lipsa de putere a comunităţilor evreieşti, **antisemitismul şi antisionismul democraţiilor etc. – sunt, chiar dacă adevărate** (s.n.), esenţialmente irelevante în faţa faptului fundamental că orice acţiune de salvare era **imposibilă. Dimpotrivă, nu se poate accentua cu destulă putere că responsabilitatea pentru Holocaust este purtată exclusiv şi total de către Adolf Hitler, de SS şi complicii lor, şi de NIMENI ALTCINEVA. În căutarea unei explicaţii raţionale pentru cea mai mare crimă a istoriei, este important să nu atribuim vini CELOR CARE ERAU NEVINOVAŢI.**" (s.n.) (p. 216)

Lucrarea lui William Rubinstein conţine un capitol substanţial despre România. Din păcate, autorul a folosit surse mai puţin demne de încredere: Radu Ioanid şi – indirect – "Cartea Neagră" scoasă de Comitetul Antifascist Evreiesc Sovietic sub redacţia lui Ilya Ehrenburg, Vasili Grossman, Lev Ozerov, Vladimir Lidin, destinată stârnirii evreilor americani de a presa deschiderea cât mai grabnică a celui de al doilea front şi intensificării ajutoarelor pentru efortul de război sovietic.

Rubinstein recunoaşte că "**situaţia evreilor din România a fost... cea mai anormală şi în bună măsură cel mai misterios episod al Holocaustului.**" (s.n.) (p. 184) "Deşi România a fost guvernată în tot timpul războiului de către un brutal antisemitic fascist (Antonescu - n.n.), un aliat al naziştilor în cei patru ani ai ostilităţilor, **nici o deportare către lagărele de exterminare nu s-a produs din România, iar evreimea din Vechea Românie – nucleul central al naţiunii române – a supravieţuit războiului virtual intactă –, având în 1945 400.000 de oameni în viaţă.**" (s.n.) (p. 184) William Rubinstein plăteşte micul său tribut involuntar surselor pe care le-a folosit, afirmând în fraza următoare că "în faza iniţială a conflictului zeci de mii de evrei români au murit în pogromuri şi masacre organizate de români, sau de foame şi boli în lagărele din Transnistria, în timp ce alte zeci de mii s-au trezit în teritoriile din Transilvania cedate Ungariei în 1940 şi care au fost deportaţi la Auschwitz, ca parte a programului de exterminare a evreimii **ungureşti**, în 1944." (p. 184) Autorul este destul de vag când se referă la anii '41-'42: "La jumătatea anilor '41 zeci de mii de evrei au murit de mâna ofensivei germano-române pentru recucerirea Bucovinei, pierdută către Uniunea Sovietică cu un an înainte. În plus, către sfârşitul lui iunie 1941, un pogrom a fost săvârşit la Iaşi (România) de către «gardiştii de fier» (iron guardists – revelând din nou sursa informaţiilor sale - n.n.), în care 10-12.000 de evrei au fost masacraţi, în timp ce alţi peste 10.000 de evrei din nordul României au fost asasinaţi în iulie 1941. Supravieţuitorii – aflaţi din acest moment (ocupaţia Bucovinei şi Basarabiei - n.n.) oficial în mâna românilor – au fost încercuiţi şi deportaţi în ghetourile din Transnistria, o regiune din sudul Ucrainei vecină cu România, cedată României în urma invadării Uniunii Sovietice." (p.185) Am convingerea că prof. Rubinstein îşi va schimba părerile când va afla că nici un "iron guardist" nu putea fizic participa la aşa-zisele pogromuri de la Iaşi, ei fiind cu toţii în închisori la acea dată. Din păcate, prof. Rubinstein nu este familiarizat nici cu geografia României, căci atunci ar fi realizat că "nordul României" din iulie '41 era totuna cu Bucovina de la "sfârşitul lui iunie '41", teritoriu din care au dispărut cei 15.000 de evrei în faţa "ofensivei germano-române", pe care îi cita raportul dr. Filderman şi Sabin Manuilă. Nu i se poate face o vină că se încurcă în datele dubioase pe care le-a găsit într-o bibliografie aparent serioasă. Cartea nu analizează nici adevărata situaţie a României între 1939 şi 1941, când România a fost brusc năpădită de **un milion** de refugiaţi, printre care şi un număr însemnat de evrei, fugind din faţa invaziilor nazisto-comuniste din Polonia, Ucraina, Basarabia, Bucovina şi Transilvania. La data începutului războiului, situaţia era departe de a fi rezolvată.

În legătură cu "zecile de mii de evrei omorâţi" la Odessa, una din sursele citate (Dora Litani, "The Distruction of the Jews of Odessa in the Light of Romanian Documents", în "Yad Vashem Studies", VI, 1967) afirmă că numărul total al victimelor a fost de 80.000, doar pentru că după estimările sale acesta era numărul evreilor rămaşi în Odessa după evacuarea aproape a tuturor oficialilor! Ne dă însă şi un document sigur (din Arhiva Carp), nota trimisă de Molotov tuturor ambasadelor şi legaţiilor ţărilor care aveau relaţii diplomatice cu URSS pe **6 ianuarie 1942**, privind "atrocităţile comise de nazişti pe teritoriul URSS, **în special împotriva muncitorilor evrei neînarmaţi, fără nici un mijloc de apărare... La Odessa, 8000 de oameni, cea mai mare parte evrei.**" (s.n.) Încurcătura autoarei este atât de dramatică încât se simte obligată să o comenteze: "Această cifră se

referă probabil la victimele din primele zile şi nu la asasinatele în masă comise în 23-25 octombrie 1941, în zilele imediat după atentat", când 19.000 ar fi fost arşi de vii în piaţa publică, alte zeci de mii mitraliaţi în hangare etc. Tehnica este de o simplitate deconcertantă – adăugarea unui zero în coadă: 15.000 la

DECÂT PAPA?

Filderman devin 150.000 la Radu Ioanid, 8000 la Molotov devin 80.000 la Dora Litani. Nota lui Molotov este dată de altfel doar într-o notă de subsol, scrisă cu litere mărunte. Dora Litani ne mai spune cu multă ingenuitate că mulţi evrei din zonă, amintindu-şi tratamentul favorabil de care s-au bucurat în timpul ocupaţiei germane din 1918 şi deci netemându-se, au rămas pe loc, vina fiind a autorităţilor sovietice, care "nu au făcut nimic" pentru a-i avertiza de masacrele apocaliptice ale naziştilor!

Prof. Rubinstein continuă: "Deşi evreii deportaţi în Transnistria **nu au fost exterminaţi ca atare** (s.n.), multe mii au murit ca urmare a bolilor, în special tifos şi dizenterie, malnutriţiei, foametei, supramuncii şi tratamentului brutal din partea regimului român. Doar 77.000 rămăseseră în viaţă în martie 1943. Către sfârşitul lui 1943 totuşi, Antonescu, simţind că aliaţii vor câştiga războiul (şi Uniunea Sovietică va deveni puterea hegemonică în Balcani), a început să ia măsuri serioase de a împiedica planurile germane de a-i deporta pe evreii din Transnistria (şi din România Veche). **Evreii din Transnistria şi Vechea Românie au supravieţuit de fapt războiului. În mai 1945, evreimea din România era cea mai mare comunitate supravieţuitoare din toate ţările ocupate de Germania nazistă.** (s.n.) Cei mai mulţi cred că numărul evreilor supravieţuitori în România se cifra între 380.000 şi 400.000 la sfârşitul războiului." (p. 185) Citează în continuare o informaţie din ziarul "Jewish Chronicle" de la Londra, din martie 1944: "40.000 de civili, victime ale naziştilor, majoritatea evrei, au ajuns în România din Transnistria, **înainte** (s.n.) de retragerea armatelor germane..."

Autorul nu-şi ascunde mirarea în faţa "surprinzătorului refuz (având în vedere ferocele său antisemitism) al lui Antonescu de a permite deportarea evreilor români în lagărele de exterminare". Nu dă un răspuns, însă, cu toată obiectivitatea, nu poate nega simplul fapt pe care îl accentuează, că încă "din 1943 evreii din Transnistria (şi desigur din Vechea Românie) erau **evident** (s.n.) în afara pericolului de a fi deportaţi la Auschwitz, fără nici o legătură cu existenţa Comisiei pentru refugiaţi". (p. 189) Merită să mai citâm alte texte: "În toamna lui 1943, înaintarea trupelor sovietice a forţat armatele germano-române să părăsească largi părţi din Ucraina sovietică. Situaţia evreilor devenise extrem de periculoasă, deoarece devenise cunoscută intenţia Comandamentului german de a ucide pe toţi evreii din localităţile din care se retrăgeau. Antonescu a părut să fie speriat de această perspectivă. Anticipând înfrângerea Axei, el era preocupat să nu fie făcut responsabil de exterminarea finală a evreilor din Transnistria. Procesele verbale ale şedinţelor Cabinetului român din 17 noiembrie 1943 stau mărturie nerăbdării sale de a împiedica acţiunea germanilor. În tot timpul şedinţei, Antonescu a indicat în repetate rânduri că el se opune planului german de a extermina pe toţi evreii din Transnistria şi a dat ordin generalului (P.Z.) Vasiliu să transmită germanilor punctul său de vedere în **termeni categorici (in no uncertain terms)**". (s.n.) (p. 187) (Citatul este preluat din Joseph B. Schechtman, un specialist al relaţiilor dintre URSS şi sionism, "The Transnistrian Reservation", apărut în "YIVO Annual of Jewish Social Science", 8, 1953, p. 389.) "**Un număr considerabil de evrei români au rămas în Transnistria când aceasta a fost ocupată de trupele sovietice.** (s.n.) Când (în România) s-a instalat un guvern pro-aliat... li s-a dat dreptul să se reîntoarcă în România... **Evreii deportaţi în Transnistria din nordul Bucovinei şi Basarabia erau consideraţi cetăţeni sovietici** (s.n. – şi cel mai probabil pentru că erau într-adevăr)... Aproximativ 15.000 de evrei din Bucovina au fost repatriaţi în primăvara şi alţi 5.000 în toamna lui 1945; alţi 15.000 au urmat în primăvara lui 1946. Un total de 40.000 de supravieţuitori din Transnistria şi-au aflat drumul înapoi în România." (p.189)

William Rubinstein afirmă deci că Antonescu **a făcut tot ce a putut** ca să-i salveze pe evrei. Însăşi deportarea în Transnistria nu era decât o încercare de soluţionare a problemei refugiaţilor din România. Autorul pare să nu cunoască intervenţiile încununate de succes ale rabinului Alexandru Şafran pe lângă Mitropolitul Bălan încă din 1942! Alte amănunte care îi scapă sunt fuga evreilor din Transilvania ocupată în România în timpul deportării evreilor din Ungaria la Auschwitz şi presiunile făcute asupra guvernului român după 23 august ca să intervină în favoarea evreilor ameninţaţi cu deportarea din **Transilvania aflată încă sub ocupaţie ungurească, prin declararea tuturor evreilor din Transilvania de nord ca cetăţeni români şi deci având responsabilitatea să îi salveze!** (Bela Vago, "Political and Diplomatic Activities for the Rescue of the Jews of Northern Transilvania", June 1944 – February 1945, în "Yad Vashem Studies", VI, p. 158.) Guvernul român a făcut toate diligenţele necesare prin intermediul reprezentanţilor ţărilor neutre şi Vaticanului! Aceasta explică din nou de ce evreii deportaţi din Transilvania au fost număraţi de două ori! Ceea ce nu apare cu toată claritatea e faptul că evreii din Transnistria voiau să fie salvaţi de ruşi mai degrabă decât de nemţi şi în nici un caz de români!

Suntem aşadar mai catolici decât Papa?

Vlad PROTOPOPESCU

Unde eşti, Doamne?

Petre C. Baciu

Unde eşti, Doamne?
Auzi-mă cum Te strig
În noaptea mea de patimi şi de frig.
Pierim în adâncuri de smoală,
Despuiaţi,
Sugrumaţi
De părinţi şi de fraţi...
Vino,
Auzi-ne geamătul rugăciunii,
Coboară asupra noastră
Lumina luminii!
Iubirile noastre de ieri
Au pierit în nicăieri...
Şi trupul meu vânăt, însângerat,
Săgetat de moarte,
Nu vrea să mă mai poarte...
Sloboade-l!
Dă pasului meu iarăşi tărie
Să-Ţi urce la cer vrednicie!
În fiecare noapte mor, a câta oară,
În umilinţi, în loviri şi ocară?
Pământul sub mine e rece şi umed,
Mi-i chipul spurcat de injurii
Şi trupul mi-i putred...
Deasupra cerul e flăcări şi pară,
Îmi arde gâtlejul ce stă ca să moară...
Doamne!
Pentru iubirile mele de ieri,
Tu, peste puteri,
Răscumpărare îmi ceri!
Auzi-mă, Doamne,
Te aştept să vii,
Până nu vom fi arşi de tot
Şi de vii!

PENTRU CUNOAȘTEREA ADEVĂRULUI ISTORIC

TREI DOCUMENTE INEDITE

Cele trei scrisori-document ne-au parvenit prin bunăvoinţa dlui dr. Ion Zeana. Le publicăm pe baza garanţiei de autenticitate pe care ne-a dat-o d-sa. De altminteri, două dintre ele poartă menţiunea surselor, pe care onorabilitatea dlui dr. Zeana ne scuteşte să le verificăm, iar primul a mai fost publicat de două ori, după câte ştim. Este adevărat că nu se menţionează sursa ultimului document, dar şi el este atestat de seriozitatea dlui dr. Zeana, încât îl luăm ca atare. Trebuie să amintim, cu acest prilej – străini de orice gând care ar putea să afecteze veridicitatea documentului – de unele scrisori atribuite lui Corneliu Zelea Codreanu, pe care acesta le-ar fi trimis clandestin din închisoare, în timpul detenţiei sale din 1938, dar care s-au dovedit false. Arta plastografiei merge foarte departe, încât nu putem exclude, cel puţin în principiu, că şi acest document ar putea să fie plăsmuit. Ne grăbim însă, pe temeiul certitudinii de acum, să-l considerăm ca fiind real.

Evident, el se pretează la variate interpretări, inevitabile, ori de câte ori exegeţii lui de azi sau de mâine se vor întreba ce ar fi fost de făcut, la vremea respectivă, pentru ca istoria lumii să fi luat un alt curs decât acela care a antrenat asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu şi, de asemenea, ce ar fi fost de făcut pentru ca asasinarea lui să fi imprimat un alt curs istoriei naţionale. Dar, pe lângă faptul că ipotezele lor ar deveni cu fiecare zi mai inoperante, ele ar reteza amploarea personalităţii lui C.Z. Codreanu şi, mai ales, i-ar nesocoti consecinţele acţiunii pe plan cel puţin european dacă ar avansa drept cauze ale asasinării lui şi ar propune soluţii pentru a-i fi asigurat viaţa dependente de factori dintre graniţele ţării – fie că aceşti factori ar fi fost voinţa şi fidelitatea legionarilor, fie că ar fi fost ostilitatea şi lipsa de scrupule a politicienilor autohtoni – fără să ţină seama de rolul, poate decisiv, al forţelor externe şi al conjuncturii internaţionale.

Mircea NICOLAU

Întâmplător, ne-au căzut în mână trei documente istorice inedite, de o importanţă capitală pentru cunoaşterea şi restabilirea adevărului istoric cu privire la Mişcarea Legionară şi conducătorul ei, Corneliu Zelea Codreanu, din timpul sângeroasei dictaturi carlisto-călinesciene.

Pentru spulberarea oricăror îndoieli cu privire la autenticitatea lor, menţionăm sursa din care au fost extrase în copie – sursă verificabilă de către cei interesaţi – Dr. Ion Zeana

Văzut 1.08.1938

Dragă tataie,

Au trecut 100 de zile de când ne-am despărţit, în noaptea de 17 aprilie. Nu-ţi mai povestesc aici prin câte am trecut eu. Îmi pare o sută de ani de atunci. Am suferit mult. Dar acum vreau să-ţi fac o bucurie, primind această scrisoare: prima veste despre mine. Află că sunt sănătos. Sunt bine. Am fost puţin slăbit la piept, dar am un tratament bun, m-am refăcut. Sunt la Doftana. Te rog să-mi scrii aici, la închisoarea Doftana, judeţul Prahova.

Mamaia trebuie încurajată, căci ciocanul nemilos al durerii pare că bate mai tare la pieptul ei. Peste familia noastră au căzut multe dureri în acest timp. Eu, mata, Horia (acum e liber) şi Ioan. Aşa că, te rog, mai scrie-i şi mata de acolo, s-o încurajezi, căci am văzut-o tare slăbită în ultima vreme.

Scrie-i şi lui Ioan la închisoarea Constanţa, căci el, cu ochiul lui de sticlă şi cu constituţia nu prea robustă, o fi suferind mult. E condamnat 7 luni. Eu sunt condamnat 10 ani muncă silnică.

Când o să scapi de acolo să vii aici la mine, îţi voi explica şi povesti tot ce-a fost.

Pentru a veni aici trebuie bilet de la Direcţia Generală a Închisorilor.

Sărut mâna, cu drag, îţi doresc sănătate şi cât mai mare putere de a suferi. De mine să nu ai nici o grijă. Sunt bine. Sunt tratat legal, human şi civilizat.

Să ştii că în mijlocul supărărilor pe care le-am avut, credinţa în Dumnezeu nu m-a părăsit; ea a rămas în picioare, dreaptă ca o santinelă în mijlocul furtunii.

Corneliu
30 iulie 1938

Scrisoare în plic. Pe plic adresa:
Domnului Profesor Ion Z. Codreanu
Lagărul Domiciliului obligatoriu Miercurea Ciucului
Originalul cenzurat Doftana. Dos. 451, vol. XI, fond XV, f. 268-270.
Din ordinul lui Armand Călinescu scrisoarea a fost reţinută.
Figurează în fondul acestuia.

°°°°°°°°

Domnule Ministru Călinescu,

Am luat cunoştinţă şi noi, ceilalţi fraţi ai lui Corneliu Zelea Codreanu, de discuţiunea avută de Dumneavoastră cu Domnul General Sichitiu, relativ la eventuala dispariţie a fratelui nostru. Dacă din "raţiuni înalte de stat", după cum zice fostul Dumneavoastră colaborator de la Externe, vă hotărâţi să-l suprimaţi pe Corneliu Zelea Codreanu, vă rugăm să binevoiţi a ne acorda şi nouă această favoare şi onoare.

Credem că ar fi mai bine şi pentru noi, şi pentru toţi cei în cauză, în numele fraţilor noştri.

În numele fraţilor mei,
Ing. Ion I. Zelea Codreanu
Constanţa, 11 februarie 1938

Scrisoare în plic, adresată:
Domnului Armand Călinescu, Ministru de Interne
Pe plic aplicată ştampila poştei Constanţa – doc. orig., f. 277.

°°°°°°°°

10 iunie 1938
Dat în faţa noastră, Căpitan Magistrat Ţărăneanu Şt.

DECLARAŢIE

Subsemnatul, Corneliu Z. Codreanu, asupra celor întrebate de către Domnul Procuror, Căpitan Ţărăneanu Ştefan, declar următoarele:

1. În vorbitor nu am discutat niciodată cu membrii familiei mele decât chestiuni strict familiale, iar cu avocaţii numai chestiuni în legătură cu procesul meu. La toate aceste convorbiri au luat parte: Domnul Comandant al închisorii, alţi doi domni ofiţeri şi grefierul.

2. Absolut cu nici un fel de alte persoane nu am luat nici un contact.

3. Sunt complet străin de aşa-zisul ordin ce aş fi trimis din închisoare şi pe care mi l-a citit Domnul Căpitan Magistrat Ţărăneanu.

Resping cu indignare şi conţinutul, şi forma, şi intenţia de a trimite asemenea ordine, pe care le socotesc criminale şi aparţinând, sau unor agenţi provocatori străini care urmăresc tulburarea ţării şi năruirea ei, sau unor elemente iresponsabile, demente.

4. Pentru ca pe viitor să nu se mai producă asemenea fapte, care au darul de a induce pe mulţi în eroare, aş dori să mi se permită a da într-o formă acceptabilă (şi de către autorităţi) sfaturile pe care le socotesc eu necesare celor de bună credinţă.

Acestea le-aş schiţa pe o hârtie, supunându-le în prealabil autorizaţiei necesare, şi, ca să nu existe vreun dubiu asupra autenticităţii lor, le-aş încredinţa avocaţilor mei, cu scopul de a se evita şi informaţiuni greşite şi fapte pe care nu le poate da nici un Român.

Socotesc că, oricât de grea este situaţia mea actuală, şi în principiu ar fi a oricărui om, ea nu înseamnă nimic, toţi suntem trecători, dar nu avem dreptul nici măcar să încercăm a cugeta la vreo acţiune care ar putea duce la tulburări şi nenorocire Neamul nostru şi Ţara, în fruntea căreia stă Regele, cu putere de la Dumnezeu şi cu voinţa Naţiunii.

Corneliu Z. Codreanu
10 iulie 1938

Pentru conformitate,
dr. Ion ZEANA

CINE ACUZĂ?

Un articol al dlui Alex. Ştefănescu, apărut în "România liberă" din 17 iunie 1998, intitulat "Protest", mi-a reţinut atenţia în mod deosebit. D-sa se referea la un articol publicat de dl N. Manea în revista "The New Republic", în care acesta "acuză societatea românească de azi că ezită să-şi recunoască propria-i contribuţie la holocaust".

În cuprinsul aceluiaşi articol, dl Manea dă ca "exemplu pozitiv" atitudinea unui "român" din Timişoara, Vasile Popovici, care supralicitează acuza dlui Manea, adăugând-o pe a d-sale, mult mai categorică: "Simt o mare ruşine – scrie acesta, referindu-se la "valul de antisemitism din deceniul patru" – care se extinde peste o întreagă perioadă din cultura şi istoria naţională, iar umbra sa te acoperă şi pe tine." El se referă, desigur, la orice român astăzi în viaţă, ignorând faptul că acest deceniu a dat culturii româneşti pe Nae Ionescu, Cioran, Mircea Eliade, Petre Ţuţea, Vasile Băncilă, Constantin Noica, Radu Gyr, Nichifor Crainic, Mircea Vulcănescu, Rădulescu-Motru etc., valori cu care ţara noastră în loc de a "simţi ruşinea" se poate mândri, ele plasând România la loc de cinste în cultura universală.

Nu ştiu cui să mă adresez mai întâi, când dl Manea, ca şi toţi coreligionarii săi, de la Moses Rosen la Elie Wiesel, acuză poporul român de toate relele istoriei, dar trece sub tăcere perioada de început a comunismului în România, perioadă în care evreii au avut un rol preponderent în instaurarea lui, după cum au avut acelaşi rol în exterminarea elitei româneşti, ei servind drept instrument în supunerea ţării de către colosul sovietic. Dovezile le va găsi orice istoric nepărtinitor, răsfoind "Monitorul Oficial" al timpului sau dosarele Securităţii – ţinute încă la secret, cu toate că termenul de cincizeci de ani impus de uzanţe a trecut – unde va găsi prezenţa incontestabilă a elementului evreiesc la conducerea ţării, participant majoritar, deci coresponsabil de masacrele a sute de mii de români, rezistenţi la acţiunile de supunere a poporului român unei forţe străine.

Dacă dl Manea foloseşte cuvântul holocaust pentru a-l atribui poporului român, acelaşi popor român, în numele a sute de mii de morţi, este în drept a acuza de holocaust pe toţi aceia care au contribuit la exterminarea lui.

Sunt în drept şi eu să acuz de holocaust asupra poporului meu, la care aş mai adăuga şi crimele contra umanităţii, după caracterul propriu dat acestui termen de către Tribunalul de la Nürenberg, de care se găsesc vinovaţi şi responsabilii evrei din primul guvern Petru Groza.

Nu mă aşteptam la mai multă obiectivitate din partea unui evreu de categoria dlui N. Manea, dar ceea ce m-a revoltat mai mult a fost comportarea unui român, bănăţean ca şi mine, Vasile Popovici, care "simte cum se întinde o imensă ruşine peste o întreagă perioadă din cultura şi istoria naţională, referindu-se la valul de antisemitism din deceniul patru".

Acest domn fie nu cunoaşte istoria deceniului patru – poate că nici nu era născut –, referindu-se la holocaustul invocat de dl Manea, unde evreii nu numai că n-au avut a deplânge nici o pierdere umană, ci, din contră, ei au cauzat, prin influenţa lor determinantă din incinta Palatului, sediul internaţionalei iudeo-comuniste, asasinarea a sute de valori, elita ţării, fie aşa a primit educaţie la şcoala de partid, ataşând afinităţile sale în afara frontierelor propriei sale patrii.

Ce-vrea oare dl Manea, atunci când se împiedică şi el de viaţa poporului român, cu care nu mai are nimic comun, în afară de faptul că scrie cu slovă românească? Nu cumva acest popor îi tulbură viaţa comodă în California, unde, desigur, s-a întâlnit şi cu coreligionarul său, dl Coller, torţionarul de la închisoarea Aiud, unde atâţia români şi-au înmormântat viaţa, în timp ce poporul român suferă şi azi consecinţele moştenite din perioada comunismului?

Dl Manea nu precizează perioada când s-a produs aşa-numitul holocaust. Noroc însă că Vasile Popovici îi sare în ajutor, plasând holocaustul în deceniul patru, atunci când nici nu se cunoştea noţiunea de holocaust.

Petre Ispirescu biciuieşte prostia omenească în nuvela sa cu acelaşi nume. Nu cumva Vasile al nostru a încercat să urce vaca pe acoperiş să pască iarbă verde?

Aş recomanda dlui Manea cartea lui George de Berea, intitulată "Comment épouser un roi", poate îşi va mai tempera avântul aflând cum regina neîncoronată, Magda Wolf, a devastat economia României şi implicit a antrenat asasinarea prin autoritate regală a sute de legionari, elita ţării.

Pentru mai ample detalii, adevăraţii istorici nu vor ezita să consulte cartea lui Nicolae Roşca, "Violenţele legionare", unde vor găsi statistici privind numele celor câteva sute de legionari asasinaţi. Asasinatele, e cert, nu au fost săvârşite de evrei, ci de politicienii români, pentru a-şi apăra privilegiile acordate de aceeaşi internaţională roşie, corupătoare de suflete, aciuiată la Palat.

Dl Manea ar trebui să reţină faptele aşa cum s-au petrecut, fără a le interpreta sau ignora. El ştie, sau ar trebui să ştie, că dacă este vorba de holocaust – acuză adusă poporului român –, atunci trebuie puse în faţă documentele. Securitatea regimului comunist în România, care a condus la asasinarea a sute de mii de români, a fost dirijată de reprezentanţii evrei. Teohari Georgescu (Burah Tescovici), ca ministru de Interne, a patronat crimele; Nicolski, şeful Securităţii, secondat de confraţii lui Dulberger, Zeller, Coller etc., a organizat ştiinţific laboratorul de vivisecţie umană la Piteşti şi la Gherla. Ei au la activul lor sute de mii de morţi în temniţe, în lagăre, în rândul luptătorilor anticomunişti din munţi şi al atâtor români de pe întreg cuprinsul ţării, care nu aveau altă vină decât aceea de a fi solidari cu ei, pe când erau vânaţi ca fiarele sălbatice.

Îmi îngădui să aduc şi eu mărturia proprie, ca fiind supus la torturi de către aceşti coreligionari ai dlui Manea: Zoltan Kling, Steiner, Ambruş Kolomann. O mărturisesc cu mâna pe cruce. Numai Dumnezeu m-a scăpat de urgia lor.

Cine va răspunde de toate aceste crime şi începând de la ce număr de crime se poate denumi holocaust, ştiind prea bine că numărul românilor asasinaţi depăşeşte o jumătate de milion?

Dl Manea strigă în gura mare "hoţii!", disimulând obiectul furat şi asociindu-se urmăritorilor, în timp ce românul păstrează decenţa. El nu mai acuză, ci rabdă şi îndură lovituri nedrepte de la cei ce ar trebui să păstreze rezerva.

Se ştie, iarăşi, că reprezentanţii evreilor au venit în România aduşi de trupele de ocupaţie sovietice şi că, în prima fază a comunizării, li s-a încredinţat gestiunea ţării după bunul lor plac, ca pe vremuri grecilor din Fanar.

Guvernul Petru Groza, după 6 martie 1945, era format în majoritatea lui din evrei, după cum atestă "Monitorul Oficial" al vremii. Ei nu erau reprezentanţi ai poporului român, ci trimişi ai Moscovei pentru a implanta comunismul la noi, după cum afirma arogant Stalin, ca să justifice abuziv acest fapt: "Orice putere, ocupând o ţară, este în drept să instaureze regimul său."

Dl Manea aduce acuza de holocaust poporului român din proprie iniţiativă, sau sugestia vine de la superiorii săi?

Dacă holocaustul s-a petrecut în timpul războiului, de ce nu a fost adusă această acuză după terminarea acestuia, atunci când reprezentanţii evrei erau la cârma ţării? Sau ei s-au mulţumit să se răzbune pe acest popor, asasinând înzecit, cum s-ar spune "ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte", sau pentru un ochi doi ochi, iar pentru un dinte – de ce nu? – gura întreagă? În acest caz şi-au luat revanşa, iar azi nu ar fi decât un supliment? Dar de holocaustul asupra poporului român cine este responsabil? Îşi vor împărţi prada cu URSS?

Există o metodă clasică folosită de agresor, care consistă în a acuza fără temei, înainte de a fi el însuşi acuzat pe drept.

Nu poţi acuza pe nedrept acest popor român, ospitalier şi bun la inimă, incapabil de a face rău, când istoria ultimului secol – începând cu articolul 7 din Constituţia din 1923 ce oferea naţionalitatea română în masă tuturor evreilor veniţi în România din ţările de Est – confirmă aceste atribute.

Ah! Uitasem conduita bănăţeanului nostru, care, nu ştiu prin ce dedesubturi, sau voind să-şi garnisească cartea de vizită de adevărat "democrat", neagă valorile esenţiale ale românului, cu riscul de a se elimina singur din comunitatea naţională.

Filon VERCA

SFINȚII ROMÂNI, EROI NAȚIONALI

– Cuvânt la Duminica Sfinților Români –

Pomenirea sfinților ne aduce întotdeauna în minte frumoasa și inspirata exclamație a psalmistului David: "*Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi!*" (Psalm 67, 36), și totodată îndemnul liturgic al aceluiași: "*Lăudați pe Dumnezeu întru sfinții Lui!*" (Psalm 150, 1) Acestui îndemn am urmat și noi astăzi, iubiți credincioși, și în duminica aceasta, a *sfinților români*.

Cu dreaptă socotință, Părinții Bisericii răsăritene au rânduit ca prima duminică după Rusalii să se numească *Duminica Tuturor Sfinților*, sfințenia fiind un dar al Duhului Sfânt pogorât în creație în duminica Cincizecimii. Această rânduire datează cel puțin din secolul al IV-lea, de când se păstrează o predică a Sfântului Ioan Gură de Aur la toți sfinții martiri. (P.G., tom L, col. 705-712) Urmând exemplul rânduirii de mai sus, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât în anul 1992 ca pentru sfinții români să se facă pomenirea în duminica următoare, a doua după Rusalii, tot ca o expresie a darului Duhului Sfânt. Până nu demult, în calendarul ortodox tipărit la noi erau trecuți doar sfinții din alte ținuturi, fapt care a creat impresia, pentru creștinii mai puțin informați, că noi, românii, nu am fi avut sfinți... Adevărul se cunoaște bine acum: *nu am avut sfinți canonizați oficial și trecuți în calendar*, dar în conștiința și evlavia românilor ei au fost cinstiți fără încetare. De aceea, canonizările din anii 1955 și 1992 au avut menirea de a confirma oficial cinstirea neîntreruptă ce li s-a făcut. În aceste condiții, când, iată, au trecut câțiva ani buni de când calendarul românesc îi menționează cu zile speciale de pomenire, este de mirare că un intelectual român, și nu de rând, ci însuși președintele Academiei Române, prof. Eugen Simion, a putut face o afirmație cu totul neașteptată. În ziua de 15 iunie a.c., în cadrul academic festiv de comemorare a trecerii în veșnicie a lui Eminescu, domnia sa a afirmat (citez din memorie): "*Întrucât românii nu au avut sfinți, ei și-au manifestat cinstirea pentru eroii neamului, pentru marii poeți, între care, desigur, Eminescu are locul său unic...*" Am așteptat să completeze "nu au avut sfinți canonizați, recunoscuți oficial..." etc., etc., dar nu a făcut-o. Dacă este vorba de o simplă scăpare (în fond, *errare humanum est!*), sau un punct de vedere intenționat exprimat, nu putem ști. L-am consemnat ca atare și ne simțim datori să facem noi completările cuvenite: poporul nostru a avut și are, desigur, eroii săi naționali, alături de poeți, scriitori, artiști de mare valoare, dar trebuie să se știe limpede că are un mare număr de sfinți, **cunoscuți și necunoscuți**, pe care noi i-am numi **eroi naționali**, pentru viața și misiunea lor exemplară. Despre mulți dintre ei știm puține lucruri, pe alții nu-i cunoaștem încă, dar când Dumnezeu ne va învrednici să trecem pragul veșniciei îi vom întâlni, cu voia Domnului, pe toți, vom vorbi cu ei și ne vom bucura de vederea lor. Căci aceasta este una

dintre cele mai mari bucurii ale Raiului: *comunicarea cu Dumnezeu și cu sfinții* (spre deosebire de tristețea iadului care constă, între altele, în *necomunicare*, sau comunicare doar cu duhurile respingătoare ale întunericului ...).

Până când Dumnezeu ne va ferici cu vederea față către față a sfinților noștri, să ne bucurăm a-i vedea în duh, pomenindu-i cu evlavie, desigur, pe cei cunoscuți, dar neuitând să îndreptăm un gând cucernic și către cei necunoscuți. Spațiul limitat nu ne îngăduie să pomenim multe amănunte din viețile și faptele lor, ci doar să amintim ziua pomenirii, numele, vremea și locul viețuirii și totodată *ceea ce credem că a fost dominant în slujirea lor*. Ordinea pomenirii este conformă cu ordinea lunilor anului bisericesc.

• 13 septembrie - Cuviosul Ioan de la Prislop, sec. XV-XVI, Țara Hațegului (Prislop), care a dus o viață retrasă într-o chilie, numită și azi "a sfântului";

• 15 septembrie - Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș, †1656, viețuitor la Partoș - Banat, fost Mitropolit de Timișoara, mare făcător de minuni;

• 27 septembrie - Sfântul Ierarh Antim Ivireanul, †1716, Mitropolit al Țării Românești (1708-1716), martirizat de turci, mare predicator, tipograf, ctitor al Mânăstirii Antim din București;

• 14 octombrie - Cuvioasa Paraschiva de la Iași, sec. XI, născută la Epivat, Tracia, viață retrasă în pustnicii; din 1641 sfintele ei moaște sunt aduse la Iași de către domnitorul Vasile Lupu;

• 21 octombrie - Cuvioșii Visarion Sarai, Sofronie de la Cioara, Nicolae Oprea Miclăuș, preot Moise Măcinic din Sibiel și preot Ioan din Galeș, toți mărturisitori și apărători ai Ortodoxiei în Ardeal, în sec. XVIII; în afară de Sofronie, care a murit nu se știe pe unde prin Țara Românească, toți ceilalți au murit în închisoarea Kufstein (Munții Tirolului, Austria), aruncați acolo din ordinul împărației, unde se duseseră să ceară dreptate pentru români;

• 15 noiembrie - Cuviosul Paisie de la Neamț (Velicikovski), originar din Poltava - Ucraina, viețuitor la Athos, de unde a adus în Moldova rânduieli monastice severe, dar înțelepte, inclusiv rugăciunea inimii; stabilit la Mânăstirea Neamț, trece în veșnicie la 15 noiembrie 1794;

• 23 noiembrie - Cuviosul Antonie de la Schitul Iezer - Vâlcea, sec. XVII-XVIII, mare iubitor de pustnicie, cel mai renumit sihastru al Olteniei, renovator al Schitului Iezer;

• 7 decembrie - Sfânta Muceniță Filoteea de la Argeș, născută la Târnovo, sec. XIII, ucisă de tatăl ei cu securea, pentru că împărțea mâncare la săraci; sfintele ei moaște se găsesc la Mânăstirea Curtea de Argeș;

• 18 decembrie - Cuviosul Daniil Sihastrul, duhovnicul lui Ștefan cel Mare, retras în chiliile de la Putna și Voroneț; trece în veșnicie la Mânăstirea Voroneț;

• 25 ianuarie - Sfântul Ierarh Bretanion, Episcop de Tomis, †381, prieten cu Sfântul Vasile cel Mare, cu care corespondează; îl înfruntă cu curaj pe împăratul arian Valens;

• 28 februarie - Cuviosul Casian Dobrogeanul, originar din Casimcea, nordul Dobrogei, viețuitor la Betleem, Egipt și Constantinopol, unde este hirotonit diacon de Sfântul Ioan Gură de Aur; merge la Roma și în Galia, la Marsilia, unde pune bazele monahismului apusean; moare la Roma prin anii 405-415. Aici moare, în 435, și Cuviosul Gherman din Dobrogea, prieten și consătean cu Casian, cu care va călători în Siria, Palestina, Egipt, Constantinopol, unde va fi și el hirotonit de Sfântul Ioan Gură de Aur; merge la Roma, unde, alături de Casian, va

Ca o vestire Evanghelia în mâini luând, mult-lăudate Andreie, tot pământul ai îmbogățit de dumnezeiasca propovăduire. Pentru aceasta cinstim pomenirea ta, împreună cu chinurile tale, cântând lui Dumnezeu: Aliluia!

(Condacul al IV-lea, Acatistul Sfântului Apostol Andrei)

Lăcaşuri ale Sfântului Duh aţi ajuns prin mucenicie, căci şi voi mult aţi ajutat poporul lui Dumnezeu să se zidească în duh, ridicând mânăstiri, biserici şi tipărind cărţi cu aleasă hrană duhovnicească.

(Condacul al IV-lea, Acatistul Sfinţilor Martiri Brâncoveni)

lua apărarea Sfântului Ioan Gură de Aur, prigonit în acea vreme;

• 26 martie - Sfântul Mucenic Montanus preotul şi soţia sa, Maxima, înecaţi în râul Sava, la 26 martie 304, lângă Singidunum, Belgradul de azi (locuit în acele vremuri de strămoşii noştri daco-romani), pe vremea persecuţiei lui Diocleţian şi Maximian Galeriu;

• 11 aprilie - Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, născut în Bucureşti, în suburbia Sfântul Visarion, călugărit la Mânăstirea Pasărea, vieţuitor la Cernica, lângă Bucureşti, Episcop de Râmnic (1850-1867), ✞1868; sfintele sale moaşte se află la Mânăstirea Cernica; vieţuitor smerit şi mare făcător de minuni;

• 12 aprilie - Sfântul Sava de la Buzău, înecat în râul Mouseos (Buzău), în anul 372, la vârsta de 38 de ani, pe vremea persecuţiei lui Atanaric; sfintele sale moaşte sunt trimise Sfântului Vasile cel Mare de către Iunius Soranus, guvernator al Dobrogei;

• 20 aprilie - Sfântul Teotim, Episcop de Tomis, preţuit pentru viaţa lui sfântă; are şi scrieri cu caracter moralizator; prin anii 400-403 ia apărarea Sfântului Ioan Gură de Aur;

• 24 aprilie - Sfântul Ierarh Ilie Iorest, originar din Ardeal, călugăr la Putna, misionar în Ardeal, Mitropolit de Alba Iulia (1641-1643), luptător împotriva calvinismului, închis de Gh. Rakoczy, pelerin în Rusia după ajutoare, retras la Putna, unde moare la adânci bătrâneţi;

- Sfântul Ierarh Sava Brancovici, născut la Ineu - Arad, protopop de Ineu şi Mitropolit de Ardeal (1656-1659), persecutat de calvini, pelerin în Rusia după ajutoare; va fi închis de Mihail Apaffi; moare, bolnav, în 1683;

- Sfântul Ierarh Iosif Mărturisitorul din Maramureş, năsăudean de origine, Episcop de Maramureş (1690-1711) (sediul la Sfântul Mihail din Peri); chemat la Viena pentru a părăsi Ortodoxia, el refuză; este închis şi scos din scaun; trece la cele veşnice în 1711;

• 12 mai - Sfântul Mucenic Ioan Valahul, rob la turci la 15 ani (1659), cumpărat de un "sodomit" pentru scopuri murdare, fapt pentru care Ioan îl ucide; ademenit de agareanca văduvă, pentru că refuză "propunerea" va fi închis şi spânzurat;

• 27 mai - Sfântul Mucenic Iuliu Veteranul (i se spune "veteranul" pentru că a participat la şase războaie); i se taie capul cu sabia de către persecutorul Diocleţian, la Durostor (Silistra de azi);

• 2 iunie - Sfântul Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, născut aproximativ la 1300 în Trapezunt, negustor; un dregător tătar îl persecuta pentru a-l trece la legea lui. Refuză. I se taie capul cu sabia. Alexandru cel Bun cumpără sfintele sale moaşte (1402) şi le aşează în Biserica Mirăuţilor - Suceava;

• 4 iunie - Sfinţii Mucenici Zotic, Atal, Camasîs şi Filip, nume de martiri descoperite

într-o grotă la Niculiţel - Tulcea; martirizaţi pe vremea lui Diocleţian sau Liciniu; sfintele lor moaşte se găsesc azi la Mânăstirea Cocoş - Tulcea;

• 24 iunie - Sfântul Niceta de Remesiana (azi Niş, în Iugoslavia), daco-roman, în sec. IV-V Episcop de Remesiana, dar şi misionar la "besi", strămoşi ai noştri din sudul şi nordul Dunării; are şi scrieri teologice, imne (între care cunoscutul "*Pre Tine Te lăudăm*");

• 30 iunie - Sfântul Ierarh Ghelasie de la Râmeţi (jud. Alba), sec. XIII-XIV, cel mai vechi nume de episcop cunoscut în Transilvania;

• 1 iulie - Sfântul Ierarh Leontie de la Rădăuţi, sec. XIV, călugăr la Mânăstirea Bogdana pe vremea lui Bogdan I; Episcop de Rădăuţi sub domnia lui Alexandru cel Bun; se retrage în pustnicie la Schitul Laura; sfintele sale moaşte au dispărut fără urmă;

• 2 iulie - Sfântul Voievod Ştefan cel Mare (1457-1504), ale cărui fapte deosebite le ştiu şi copiii din clasele primare; canonizarea lui este contestată de cei ce nu vor să vadă linia dominantă a vieţii lui: mare ctitor de biserici şi mânăstiri şi apărător al creştinătăţii şi graniţelor pământului strămoşesc; sfintele lui moaşte se află la Mânăstirea Putna;

• 8 iulie - Sfinţii Mucenici Epictet preotul şi Astion Monahul, martirizaţi prin tăierea capului sub Diocleţian (aproximativ 290), la Halmiris, pe malul lacului Razelm de azi;

• 18 iulie - Sfântul Mucenic Emilian de la Durostorum (Silistra de azi, Bulgaria), militar, martirizat prin aruncare în foc, în 362, pe vremea lui Iulian Apostatul;

• 5 august - Cuviosul Ioan Iacob de la Neamţ, născut în 1913 în Crăiniceni-Botoşani, orfan de mic, vieţuitor la Neamţ, Turnu, Sfântul Sava - Palestina (lângă Iordan), unde a fost şi stareţ (1947-1952); retras într-o peşteră din pustia Hozeva, ✞ 1960; a lăsat poezii în manuscris;

• 7 august - Cuvioasa Teodora de la Sihla, născută în Vânători - Neamţ, pe la 1650, căsătorită, dar pentru că n-a avut copii, în bună înţelegere cu soţul au îmbrăţişat amândoi haina îngerească, ea retrăgându-se, cu binecuvântarea stareţului Varsanufie de la Neamţ, în Munţii Sihlei (într-o peşteră numită azi "a Sfintei Teodora"), iar el la Mânăstirea Poiana Mărului. Sfintele ei moaşte se găsesc la Mânăstirea Pecerska - Kiev, în aşteptarea repatrierii;

• 16 august - Sfântul Mucenic Constantin Vodă Brâncoveanu, martirizat de turci pentru că nu a vrut să se lepede de credinţa ortodoxă, alături de cei patru fii ai săi, Constantin, Ştefan, Radu şi Matei, şi de sfetnicul Ianache, în 1714, la Constantinopol.

Aşa cum afirmam la începutul cuvântului, nu am pomenit decât sfinţii români cunoscuţi (şi nici dintre aceştia pe toţi). Iată, aşadar, că ţinutul românesc a fost binecuvântat de Dumnezeu şi cu sfinţi, nu doar cu eroi, poeţi, academicieni, cu care, de altfel, ne mândrim fără rezerve.

Sfinţilor români, cunoscuţi şi necunoscuţi încă, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi!

Preot Vasile GORDON

INTERVIU CU HORIA SIMA, COMANDANTUL LEGIUNII ARHANGHELUL MIHAIL

acordat scriitorului italian Maurizio Cabona şi publicat în revista Thule din Palermo, în anul 1977

(continuare din numărul trecut)

M.C.: *Ce s-a întâmplat cu legionarii care erau în România în timpul dictaturii lui Antonescu?*

H.S.: Toţi cei care s-au opus loviturii de stat a lui Antonescu din ianuarie 1941 au fost declaraţi rebeli şi au fost arestaţi şi judecaţi de tribunale militare. Câţiva au fost condamnaţi la moarte şi executaţi. Marea majoritate au primit sentinţe de la cinci până la douăzeci şi cinci de ani. Aceste tribunale nu erau legale. Ele aplicau pedeapsa determinată înainte de Preşedintele Consiliului de Miniştri. Sentinţa stabilită de guvern era citită după o mascaradă de proces; justiţia era absentă din întreaga procedură.

Când România a intrat în război, acei care primiseră sentinţe mai mici au fost "iertaţi" şi trimişi pe front pentru reabilitare. În realitate, această reabilitare se putea obţine numai prin moarte.

Comandanţii de regimente primiseră ordin să folosească legionarii în cele mai periculoase acţiuni şi aceasta în mod continuu, "până vor muri". Toţi ofiţerii legionari, instruiţi sau nu, erau privaţi de gradele lor. Permisiile le erau refuzate şi ei nu puteau fi mişcaţi de pe front, în afara cazurilor de răniri grave. **Ei nu puteau primi decoraţii, chiar pentru cele mai mari acte de bravură.** Mai mult, erau continuu supravegheaţi. Nici o reabilitare nu s-a acordat de către unităţile militare până când certificatul de deces nu era trimis familiei.

Antonescu folosea metodele cele mai pline de ură pentru eliminarea adversarilor: războiul!!! **El cunoştea sentimentele legionarilor, patriotismul şi dorinţa lor de a lupta contra comunismului.** Acesta era în fapt războiul lor pentru care fuseseră pregătiţi de mulţi ani în Legiune. Şi acum acest om, acest general, care **devenise Şef al Statului peste mormintele legionarilor**, ştiind foarte bine că ei nu pot dezerta, **transformă războiul sfânt al Legiunii în ghilotina legionarilor.**

Mai târziu, legionarii "iertaţi" erau trimişi în batalioane speciale, numite **"batalioanele de la Sărata"**, după numele locului unde erau instruiţi, şi aici **erau amestecaţi cu criminali de drept comun şi dezertori pentru a fi şi mai umiliţi.** Aceste unităţi poreclite "unităţi de pedeapsă" erau trimise în cele mai periculoase locuri ale frontului. Astfel, mii şi mii de legionari au fost ucişi de ura lui Antonescu.

Cei care reuşeau să scape de moarte din aceste misiuni erau împuşcaţi pe la spate, astfel ca ordinul de "reabilitare prin moarte" să fie îndeplinit.

Spre cinstea Armatei române, au fost unii ofiţeri şi comandanţi de unităţi care au refuzat să ia parte la astfel de crime; unii i-au protejat pe legionari. Mulţumită lor, unii dintre legionari au supravieţuit. Dar marea majoritate au pierit în stepele Rusiei.

M.C.: *După 23 august 1944 aţi putut forma un guvern naţional în exil, la Viena. Ce acţiuni a întreprins acest guvern, în cele opt luni de dinainte de căderea Germaniei?*

H.S.: Planul iniţial al guvernului german a fost organizarea unei noi linii de rezistenţă de-a lungul Carpaţilor, pentru a stăvili invazia sovietică în bazinul Dunării. **Misiunea guvernului nostru din Viena a fost de a forma o nouă armată în Transilvania,** împreună cu ce mai rămăsese din armata germană după catastrofa de la 23 august. Trebuiau apărate trecătorile Carpaţilor.

Acest plan nu a putut fi îndeplinit, pentru că **armata germană nu avea destule trupe ca să apere regiunea pentru timpul necesar de a mobiliza populaţia Transilvaniei şi a o înarma.**

În două săptămâni, România a fost ocupată şi armata germană a trebuit să se retragă în Ungaria. Noi nu am putut pătrunde în Transilvania şi Banat datorită retragerii armatei gemane şi rapidei înaintări a armatei sovietice. Astfel, noi **am devenit un guvern fără teritoriu,** cu cartierul general la Viena.

În aceste condiţii noi am făcut tot ce era posibil pentru a salva România şi a ajuta aliatul nostru german. **Am format o armată naţională din voluntari, legionarii care fuseseră deţinuţi în lagăre şi cei care trăiau în Germania** şi din prizonieri români luaţi de armata germană. Această armată **a ajuns la 12.000 de oameni** şi s-a organizat în trei regimente şi câteva unităţi speciale. Unele dintre aceste unităţi **au luptat contra ruşilor pe Oder până în ultimele zile ale războiului.**

Câţiva legionari au urmat cursuri speciale şi au fost paraşutaţi în România, unde au format baza mişcării de rezistenţă. **Noi eram pe punctul de a înfăptui un 23 august invers, cu ajutorul armatei române pe frontul de vest: o revoltă a acestei armate, combinată cu o ofensivă germană** în Ungaria, putea realiza distrugerea tuturor forţelor ruseşti în bazinul Dunării şi poate chiar retragerea lor până la Nistru. **Din nenorocire, acest măreţ plan nu s-a putut realiza din cauza unei trădări.**

La Viena aveam şi un post de radio, prin care transmiteam zilnic mesaje, recomandări şi ordine către poporul român. Efectul acestei propagande a fost foarte puternic. Ne-am îngrijit, de asemenea, de refugiaţii români, sarcină grea din cauza situaţiei economice din Viena.

M.C.: *În memoriile sale, prinţul Sturdza, fostul secretar de stat în guvernul de la Viena, pomeneşte de o înţelegere între guvernul român din exil şi guvernul lui Szalasy, pentru rezolvarea spinoasei probleme a Transilvaniei. Dacă existenţa acestei înţelegeri se va confirma, ar fi o probă despre modul cum guvernele naţionaliste găsiseră căi mai bune pentru rezolvarea problemelor care s-au creat din neînţelegeri între naţiuni.*

H.S.: Prinţul Sturdza, în februarie 1945, l-a vizitat pe baronul Kemeny, secretar de stat în guvernul Szalasy. Ei au discutat o noapte întreagă problemele celor două popoare şi tragedia care ameninţa Europa la vremea aceea.

Nu au ajuns la o înţelegere în problema Transilvaniei pentru că nici unul din ei nu avea puteri depline în această materie. De asemenea, nici timpul nu era potrivit, căci România în întregime şi o mare parte din Ungaria erau ocupate de Armata roşie.

Ceea ce au înţeles cei doi bărbaţi de stat a fost că cele două ţări, o dată eliberate de sclavia comunistă, vor fi învăţat din suferinţele comune ale trecutului destul pentru a evita astfel de conflicte în viitor.

Prinţul Sturdza vede posibilitatea eliminării străvechilor rivalităţi dintre aceste două ţări prin crearea unei federaţii dunărene, care să includă români, unguri, slovaci şi eventual alte popoare din acest areal geografic.

Natural, mişcările naţionaliste, chiar din cauza doctrinei lor, sunt mai dispuse la soluţii paşnice pentru diferendele dintre naţiuni, pentru că adevăratul naţionalism implică respectul existenţei şi a altor naţiuni.

M.C.: *Care a fost situaţia Mişcării Legionare după victoria aliaţilor?*

H.S.: Când ruşii s-au apropiat de Viena, guvernul nostru, cu toate subdiviziunile lui, s-a retras spre Alt-Aussee, în Austria, care a devenit ultimul nostru refugiu. În timpul lunii aprilie 1945, toţi legionarii şi ceilalţi români s-au refugiat prin Austria în Germania.

Când trupele americane au venit nu au mai găsit pe nimeni. **Alţi şapte legionari şi cu mine ne-am ataşat unui grup de gherilă condus de Skorzeny**, care avea misiunea să formeze o linie de rezistenţă în Dachauergebirge. La începutul călătoriei noastre, în mai, am primit un mesaj de la Skorzeny, anunţând dizolvarea grupului.

Ocuparea acestui teritoriu de americani în loc de ruşi a determinat probabil decizia lui Skorzeny.

Din acest moment, noi a trebuit să ne ascundem şi să ne gândim la supravieţuirea noastră. Petre Ponta, Borobaru şi cu mine am mers spre Germania, străbătând-o (în întregime) de la est la vest, până am ajuns la Freiburg. **Această odisee a durat şase luni, căci noi călătoream pe jos din oraş în oraş şi numai la sfârşitul expediţiei am reuşit să ne cumpărăm biciclete.**

În octombrie 1945 am ieşit din ascunzători, crezând că suntem singurii supravieţuitori. Noi credeam că ceilalţi legionari fuseseră capturaţi de aliaţi şi predaţi sovieticilor, cum păţiseră alte grupări de refugiaţi. Am descoperit că **ei nu numai că erau liberi, dar se regrupaseră şi organizaseră comitete de ajutorare a refugiaţilor în întreaga zonă ocupată.**

Această excepţie se datora Gărzii de Fier, pentru că noi fuseserăm internaţi de germani în lagăre de concentrare. Era adevărat că noi formasem un guvern la Viena şi că luptasem de partea Germaniei până la sfârşit. Aliaţii au luat în considerare faptul că noi nu am avut nici o autoritate asupra teritoriului şi nu participasem la declaraţia de război a lui Antonescu şi că nu comisesem nici un fel de "crime de război".

M.C.: *Dumneavoastră aţi fost deţinut în Italia înainte de a ajunge în Franţa şi apoi în Spania. Puteţi să ne spuneţi ceva despre aceasta şi cum v-aţi salvat?*

H.S.: După ce am ieşit din ascunzători ne-am întors în Austria. Dar aici, contrar celor întâmplate în Germania, **autorităţile americane şi franceze, la instigarea unor evrei şi a unor elemente comuniste, începuseră să-i ancheteze pe legionari.** Noi am scăpat din cursă şi la 30 decembrie 1945 am reintrat în Italia prin pasul Brennero. Am mers prin munţi şi zăpadă înaltă şi, epuizaţi de efort şi frig, am ajuns la prima staţie de cale ferată şi am luat trenul spre Bolzano.

La 1 ianuarie 1946 am ajuns la Roma,

unde am găsit o vreme splendidă şi un grup minunat de legionari. Noi am petrecut restul iernii la Neapole şi Sorrento. Am mers spre Italia de nord în martie 1946, când m-am hotărât să trec în Franţa. În acest scop ne-am folosit de serviciile unui contrabandist din Ventimiglia, care s-a oferit să ne ducă la Menton cu barca. Cum acest contrabandist lucra pentru poliţia italiană, când am ajuns la Menton grănicerii francezi ne aşteptau.

După mai multe ore de anchetă, ne-au luat toţi banii şi ne-au întors în Italia. Am petrecut două luni în închisorile din Ventimiglia şi Imperia, sub bănuiala de a fi ofiţeri SS germani. După ce s-au convins că nu cunoaştem germana ne-au trimis la lagărul de la Fossoli, pentru încercare de trecere frauduloasă a frontierei.

Acest lagăr era un adevărat turn Babel. Erau toate naţionalităţile: italieni, germani, mulţi oameni din Balcani şi Europa de Est şi chiar şi evrei. La sfârşitul lui 1946 erau mai mult de 1500 de oameni în acest loc, bărbaţi şi femei.

Borobaru era cu mine. Din cauza capacităţii sale de organizare, el era apreciat şi de prizonieri şi de administraţie şi a devenit conducătorul lagărului. Desigur, nimeni nu ştia cine suntem, pentru că aveam nume false. **Numele meu era Crivăţ şi al lui Borobaru, Valer Ionescu.** Eram permanent în primejdie de a fi descoperiţi. Paznicii lagărului erau foşti partizani şi m-ar fi omorât, desigur, dacă ar fi ştiut cine eram. În lagăr erau mulţi români, printre care şi mulţi evrei, cu care am legat o "strânsă prietenie". Ei urau pe legionari, dar când a fost împuşcat Antonescu, în iunie 1946, au fost trişti şi-i denigrau pe comunişti. **A fost un adevărat miracol că nu m-a recunoscut nimeni.**

La sfârşitul lui 1946 se făcuseră pregătiri de a evacua prizonierii din Fossoli în insulele Lipare. În acel timp, legionarii din Roma, care ştiau unde sunt şi au ţinut acest lucru în secret, făceau eforturi disperate să mă elibereze, prin intervenţiile lui **Emil Bulbuc** şi **Grigore Manoilescu.** Emil Bulbuc, care studiase medicina în Italia şi era un catolic fervent, îl cunoştea pe confesorul doamnei de Gasperi, primul ministru al Italiei. **Prin aceste legături, el a obţinut eliberarea mea de la Spataro,** subsecretarul de stat al Ministerului de Interne, cu condiţia să părăsesc Italia în două săptămâni.

Am fost eliberat la 30 noiembrie 1946, la comemorarea morţii lui Codreanu. Am considerat acest fapt ca un semn că spiritul lui Codreanu veghea asupra mea. Nu am putut părăsi imediat Italia, pentru că nu aveam nimic aranjat. De aceea, mi-am schimbat din nou identitatea şi am petrecut iarna 1946-1947 la Florenţa, iar în primăvară m-am îndreptat spre Bergamo. Am fost ajutat de legionarii care veniseră în Italia mai dinainte şi deveniseră rezidenţi în aceste oraşe. După multe alte întâmplări **am putut ajunge în Franţa în septembrie 1947 şi obţine rezidenţă în Paris.**

M.C.: *Care este activitatea Mişcării Legionare în exil?*

H.S.: Până în 1946 preocuparea noastră principală a fost România. Am trimis legionari în ţară ca să restabilească legăturile întrerupte de masivele arestări din 1948 şi am continuat rezistenţa. **Dar după revolta din Ungaria am înţeles că Vestul nu are nici o intenţie să ajute la eliberarea naţiunilor captive din Est** şi am abandonat orice acţiune în România. De atunci înainte am acţionat pentru a informa Vestul despre teribilele suferinţe la care sunt supuse naţiunile noastre şi a avertiza că aceeaşi soartă vor avea şi ei mâine, dacă nu încearcă să oprească la timp pericolul comunist. În multe cărţi, reviste şi articole avertizam vestul de **marea eroare de a crede în coexistenţa paşnică.** Păcatul Vestului este că a abandonat ţările noastre fiarei bolşevice, un păcat care va fi ispăşit de cei care l-au comis. Este o iluzie să crezi că Europa va rezista la presiunea blocului comunist euro-asiatic. Este în loc soarta Europei: **sau Europa de Est va fi eliberată printr-o lovitură de curaj şi viziune politică, sau întregul continent va fi subjugat de Moscova.** Nu există altă alternativă!

Noi ne facem datoria de-a lungul acestor treizeci de ani de exil şi vom continua să o facem, chiar dacă am întâlnit numai dezamăgiri!!! Vestul nu răspunde la apelurile noastre şi la avertismentele noastre. Se pare că Vestul a pierdut chiar instinctul său de autoapărare. Nu este altceva decât egoism! Toţi politicienii merg la Moscova ca la Mecca, să caute salvarea lor, în timp ce ignoră strigătele a milioane de sclavi dominaţi de Moscova.

Când oamenii liberi din vest vor fi cuceriţi de comunism, vor fi întemniţaţi, deportaţi sau ucişi, ei nu vor putea avea nici cea mai mică justificare pentru iertarea lor. Ei au la dispoziţie timp, mijloace materiale şi forţa necesară să se salveze; dar, prin evitarea oricărui risc, din cauza laşităţii, indolenţei şi prostiei, îşi pregătesc propria distrugere.

Concomitent cu acţiunile noastre politice şi de propagandă, am avut grijă de **reeditarea literaturii legionare, adică de publicaţiile care apăruseră înainte de 1940.** Multe din ele erau reduse la o singură copie şi erau în pericol de a dispărea. Fondurile pentru îndeplinirea acestei sarcini au mers spre şcoala legionară de la Salzburg. Am fondat o literatură legionară în exil, care avea multe lucrări istorice şi de doctrină. Unele au fost publicate în limbi străine: franceză, portugheză, spaniolă, engleză şi italiană. **Lucrările prinţului Sturdza fac parte acum din literatura istorică universală** şi, dintr-un punct de vedere doctrinar, **Faust Brădescu** a scris cu mare competenţă despre fenomenul legionar. El este considerat acum printre gânditorii Mişcării Legionare.

În Spania am organizat tradiţionalul **pelerinaj la locul unde au murit Moţa şi Marin,** unde veneau tot mai mulţi legionari din toate părţile lumii. Aceste aniversări au contribuit la cultul Majadahonda. **În 1970, integral din donaţiile refugiaţilor, am construit marele monument "Moţa-Marin", care poate fi admirat de oricine.**

Noi am încercat să menţinem o formă de organizare legionară în toate ţările unde existau colonii româneşti. Pentru a ţine treaz spiritul rezistenţei contra guvernelor comuniste din România, am fondat numeroase ziare şi reviste. Unele dintre ele au fost discontinue, dar unele au locul lor bine fixat în publicistică. Publicaţia "Ţara şi exilul", timp de mai bine de zece ani, a dat refugiaţilor o documentare exactă a situaţiei din România şi o clară evaluare asupra problemelor exilului.

Noi am luat parte la toate activităţile culturale, religioase şi sociale ale exilului, fie formând diferite asociaţii sau prin contribuţia noastră la orice acţiune pozitivă şi creativă.

Legionarii au ţinut treaz spiritul sfânt al patriei printre refugiaţi, refuzând orice compromis cu duşmanii şi orice tendinţă de adaptare la o societate pragmatică, care slăbea forţa morală a Vestului. Nu am pierdut speranţa în eliberarea ţării noastre şi credem profund în victoria puterilor Binelui asupra lui antihrist, care este acum în plină ofensivă.

M.C.: *Ştiţi că* tineretul naţionalist italian consideră pe Codreanu şi Evola ca principala lor sursă de inspiraţie. *Cum explicaţi acest fapt?*

H.S.: Consider aceasta ca o tendinţă foarte naturală. Şi Evola şi Codreanu pun accentul pe fiinţa umană în istorie şi cultură. Adevărul este că lumea este condusă de elite şi neamul a cărui elită şi conducere au degenerat este destinat pieirii.

Diferenţa între aceşti doi gânditori, în ceea ce priveşte personalitatea umană, nu este una de fond, ci una de accent. Evola încearcă să stabilească prototipul ideal pe baza tradiţiilor ariene, cultura clasică şi organizarea vechilor cetăţi. Codreanu, fără a nega influenţele străvechi în formarea poporului nostru, explorează Creştinismul, unde el descoperă mari posibilităţi pentru formarea "omului nou".

În realitate, cred, aceste două puncte de vedere nu sunt departe unul de altul şi se pot completa reciproc. Ca să ajungem la acest rezultat trebuie să începem cu istoria Bisericii creştine. Cum s-a dezvoltat aceasta? A început în Ierusalim, dar a ajuns în Europa şi expansiunea ei triumfală s-a realizat numai cu ajutorul naţiunilor ariano-europene.

Torţa creştinismului a trecut de la evrei la greci, de la greci la romani şi de la ei la popoarele germanice. Prin convertirea fiecărei naţii de origine ariană, creştinismul în Europa suferă o nouă creştere. Aceasta arată că spiritualitatea creştină nu era străină spiritului acestor popoare. Creştinismul nu a înăbuşit linia lor de gândire, ci, din contra, a reprezentat o împlinire superioară a vechilor tradiţii şi culturi.

Europa s-a salvat de căderea în haosul ce a urmat invaziilor barbare numai prin Creştinism; şi numai cu ajutorul Creştinătăţii s-au format naţiunile europene: Franţa, Anglia, Italia, Spania etc.

Hitler şi filosofii celui de al III-lea Reich au comis o eroare foarte gravă când au separat omul arian de cel creştin. Această eroare este cauza principală a căderii lor. Creştinismul ascute inteligenţa noastră, desfăşoară în noi mari energii şi, cel mai important, ne dă o perspectivă istorică a evenimentelor.

Vorbind despre Hitler, am spus anterior că el nu a fost în stare să dezvolte o strategie, o viziune totală a războiului. Nu era posibil să devină un strateg mondial renunţând la Creştinism. Creştinul din fire priveşte spre viitor şi descoperă posibilităţi de acţionare pe care necreştinul sau mai puţin creştinul nu le vede.

Vestul se destramă pentru că este rupt de sensul său istoric printr-o educaţie falsă, condusă în mod criminal în şcoli şi universităţi şi în societate. Vesticii duc o viaţă din ce în ce mai asemănătoare cu animalele, redusă la funcţiile biologice. Salvarea Vestului poate veni numai printr-o reactivare a valorilor creştine în individ, în familie şi în societate. Încă o dată trebuie să proclamăm adevărul Crucii, aşezând pe steagul nostru cuvintele "In hoc signo vinces".

M.C.: *Filosofia lui Hegel şi Marx răspândeşte în lumea contemporană sentimentul fatalismului, care este una din cauzele înfrângerilor progresive ale Vestului de către comunism. Care ar fi răspunsul la această ciudăţenie?*

H.S.: Ideea de fatalism este străină de istorie. Istoria este o continuă şi spontană creaţie. Marile ei personalităţi, ajutate de o aristocraţie a spiritului, decid cursul evenimentelor. Astfel, destinul unui popor depinde de calitatea individualităţilor lui. **Adevărul este că Vestul este astăzi într-o situaţie tristă, datorită lipsei marilor oameni de stat şi a unei elite politice, capabilă să înţeleagă marea ei responsabilitate.**

(continuare în pagina 12)

(continuare din pagina 11)

Comuniştii, pe de altă parte, au la dispoziţie o elită bine pregătită, superioară de departe celei a Vestului. Astfel se explică succesele lor. Deşi Apusul este cu mult mai puternic decât Rusia sovietică, el pierde continuu în confruntările lui cu comunismul din cauza faptului că nu are o elită eficientă. **Apusul suferă, mai înainte de toate, de o criză internă de conducere.** Celelalte crize: economică, socială etc. sunt secundare şi remediabile, pe când criza de conducere afectează nervul central al naţiunii. Cum se poate salva Apusul, când liderii lui politici ajung la înţelegere cu comunismul şi merg la Moscova să cerşească înţelegere?

Teoria lui Marx, a ireversibilităţii istoriei (determinismul istoric) şi a existenţei unor elemente obiective, care modifică societatea prin propriul lor impuls, este un basm!

Comuniştii ar vrea să justifice succesul mişcării lor prin **descoperirea de către Marx a unei noi ştiinţe cu legi superioare.** În realitate, răspândirea comunismului în lume se datoreşte nu ei, ci **unei forţe conspirative, perfect organizate, dotată cu mijloace considerabile, care operează liber în toate ţările libere.**

M.C.: *Soljeniţîn, Maximov, Amalrik şi multe alte victime ale Gulagului mărturisesc despre vitalitatea poporului rus. Există ceva asemănător la români?*

H.S.: În cazul lui Soljeniţîn, Amalrik şi alţii cărora li s-a permis să părăsească Rusia, **trebuie să ne întrebăm care este cauza acestei neobişnuite generozităţi a regimului sovietic**, când ei puteau fi eliminaţi mult mai simplu în multe moduri. Kremlinul nu face nimic fără a gândi bine avantajele pe care le poate câştiga.

S-a spus că aceşti scriitori au fost eliberaţi (a părăsi Rusia înseamnă a fi eliberat din închisoare) din cauza presiunii cercurilor de intelectuali apuseni. Fără îndoială, această presiune a avut un rol important. Eu cred că oricum **sovietele au contat pe dezamăgirea acestor scriitori când vor descoperi adevărata faţă a Occidentului**, în care îşi puseseră toate speranţele: o societate într-un stat în decădere, gol de orice ideal şi în care aceşti noi refugiaţi se vor asfixia din punct de vedere spiritual.

Conspiraţia comunistă este foarte bine organizată în lumea liberă. Ea deţine orice mijloc de comunicare şi ştie cum să trateze pe aceşti "rebeli". După un interes aparent al cărţilor şi ideilor lor, după o perioadă de bun venit şi succes literar, ei vor începe atacurile, minciunile şi dubiile asupra veridicităţii constatărilor lor. În adevăr, o cortină de tăcere va cădea peste ei şi Soljeniţîn şi toţi ceilalţi vor dispărea în vârtejul evenimentelor, cum a fost cazul lui **Krafcenko, alt faimos acuzator al comunismului, care a sfârşit prin a "se sinucide".** Numai trei rânduri s-au scris despre misterioasa lui moarte.

Unii scriitori plecaţi din România au publicat de asemenea cărţi în Franţa şi Germania, dar cu acelaşi rezultat. Cine ia seama la suferinţele poporului român? Democraţiile apusene, aşa cum avertiza Corneliu Codreanu în 1936, sunt doar simple anexe ale Moscovei. Comuniştii sunt solid instalaţi la toate nivelele de comandă ale guvernelor apusene.

M.C.: *În cartea dumneavoastră "Ce este comunismul" stabiliţi că substanţa fiecărei naţiuni este misiunea sa istorică. Implică această definiţie o teologie a istoriei? Şi dacă da, care este aceea?*

H.S.: Trebuie să facem distincţie între termenul "misiune istorică" a unui popor şi acela de "teologie a istoriei". Fiecare naţiune trebuie să aibă un ţel în existenţa ei, iar acesta trebuie urmărit cu perseverenţă.

Dumneavoastră, italienii, v-aţi fixat în secolul XIX ca misiune istorică idealul naţional de unitate pe care l-aţi obţinut abia după primul război mondial. Începând cu obţinerea unităţii naţionale şi a păcii interne, Mussolini proiectă un alt ideal, o nouă misiune istorică, ca Italia să devină o putere în spaţiul mediteranean, redeşteptând gloria Imperiului roman.

Când o naţiune nu mai este capabilă să-şi prefigureze viitorul ca o realizare istorică începe declinul său. Nu este normal să trăieşti fără un ideal naţional; aceasta este o boală a întregii comunităţi.

Atitudinea de plâns a naţiunilor apusene faţă de ameninţarea comunistă este provocată de pierderea credinţei în viitor. Misiunea istorică a întregii Europe şi a Americii trebuie să fie, în acest moment, lupta contra comunismului până la distrugerea lui. **Comuniştii au un ideal; ei cred în misiunea lor istorică, care este dominaţia mondială, şi această viziune apocaliptică îi fascinează, dându-le putere în lupta lor.**

Cum ar putea naţiunile apusene să înfrângă comunismul când ele nu au făcut măcar efortul de a lua o poziţie contra pericolului pe care el îl reprezintă? **Ele ignoră sau pretind că ignoră pericolul comunismului, sperând să fie salvaţi printr-un "miracol istoric".**

De la o politică a îndestulării, Apusul a ajuns acum la o politică a liniştirii, aruncând din ce în ce mai multe bucăţi din lumea liberă spre a fi devorate de monstrul bolşevic, până când va veni timpul ca ei înşişi să fie devoraţi.

Teologia istorică este o lege divină, o normă universală superioară, care trebuie respectată de toate neamurile. Este un sens divin al istoriei, după cum explică Berdiaev în cartea sa "Sensul istoriei".

Nici o naţiune respectabilă nu poate trăi fără un ideal. Dar nu orice misiune istorică preluată sau concepută de ea este bună. Conducătorii greşesc când decid soarta poporului lor şi când stabilesc ţeluri care sunt în conflict cu legea divină. Aceasta se întâmplă, de exemplu, când ei lansează campanii de cucerire a altor neamuri şi de a le nimici independenţa.

Sunt însă şi "războaie drepte". Orice război pornit pentru a apăra libertatea este drept; tot aşa orice război pornit pentru apărarea Bisericii şi civilizaţiei, de exemplu bătălia de la Lepanto. A lupta contra comunismului nu este numai o misiune istorică şi politică bine gândită, ci în acelaşi timp o misiune binecuvântată de Dumnezeu, pentru că este în acord cu misiunea Bisericii în lume. **Lupta contra comunismului este în rezonanţă cu legea divină.** Toţi cei care mor în această luptă îşi fac datoria faţă de neamul şi credinţa lor. Ei vor fi mântuiţi, în timp ce toţi cei care se dau înapoi vor fi părăsiţi de Dumnezeu.

M.C.: *Cultura aripii drepte din Italia merge îndărăt spre tradiţie şi în sensul evolian şi în cel catolic, părăsind nebulozitatea idealismului. Cum apreciaţi întoarcerea la tradiţie în momentul când subversiunea pare să reuşească?*

H.S.: Subversiunea poate triumfa numai dacă opinia publică europeană nu se deşteaptă din "somnul cel de moarte" şi nu evită pericolul iminent. Europa nu poate fi ocupată "*manu militari*" de sovietici, pentru că Moscova ar risca o revoltă generală în Europa de Est.

Planul Kremlinului este în mod definitoriu bazat pe ideea de subversiune şi de cucerire a puterii în Apus prin alianţe de tip "front popular". Pentru a realiza aceasta, Kremlinul contează pe reţeaua de conspiraţie pe care a stabilit-o în Vest pentru a submina existenţa tuturor naţiunilor. Naţiunile apusene s-ar putea salva dacă ar putea, în ultimul moment, să se scuture de acest diabolic mecanism. Un moment de eroism este suficient să distrugă planurile conspiraţiei comuniste care a fost clădită cu răbdare şi perfidie în cei 150 de ani de existenţă.

Întoarcerea la tradiţie şi restabilirea ei în cultura contemporană este nu numai un act de fidelitate naţională, ci ea are de asemenea importante repercusiuni politice, în măsura în care ajută naţiunile să se elibereze de tirania partidelor comuniste. Ideologia marxistă şi ce se poate crea în cultură sub influenţa ei este în contradicţie cu ethosul naţional.

Ceea ce au produs scriitorii marxişti nu poate fi numit cultură, pentru că nu există cultură în afară de aceea care este o funcţie a poporului şi a concepţiei lui de viaţă. **Un om fără suport etnic nu poate crea cultură.** Marxismul, cu nivelarea lui a tuturor naţiunilor, este, prin definiţie, anticultural, pentru că el distruge naţiunea care, ea singură, poate crea cultura.

Prin tradiţia ei, o naţiune îşi recunoaşte identitatea şi reacţionează contra tuturor acelor idei care îi pot altera personalitatea.

M.C.: *Cum apreciaţi opera lui Mussolini? Ce va rămâne din filosofia lui şi din cele două decade de fascism în Italia?*

H.S.: În timp ce alţi cercetători ai fascismului admiră înainte de orice realizările lui politice, eu admir geniul lui Mussolini în rezolvarea problemelor sociale ale societăţii contemporane. Mussolini a dat o lovitură mortală comunismului, cel puţin din punct de vedere teoretic. Marx şi Lenin au găsit în Mussolini adversarul lor, un adversar care putea eradica încercarea lor de a subjuga lumea. Am explicat complet în cartea mea "Ce este comunismul". Dacă puterile Axei ar fi câştigat al doilea război mondial, comunismul ar fi pierdut pentru totdeauna.

Mussolini a eliminat principala teză a comunismului (agitaţia maselor prin luptă de clasă) arătând că problema muncitorilor poate fi rezolvată în interiorul statului naţional, fără intervenţia nici unei mişcări internaţionale. Problema clasei muncitoare este problema timpurilor noastre, care ameninţă unitatea naţională. Folosindu-se de ignoranţa maselor, comuniştii s-au folosit de această problemă în avantajul lor.

În problema socială, Mussolini a realizat o revoluţie à la Copernic, pentru că oricare naţiune care vrea să-şi păstreze unitatea şi independenţa trebuie să aplice conceptele lui.

Eu consider că Mussolini este unul dintre cei mai mari oameni politici ai secolului nostru, pentru că el a deschis o nouă eră în istoria omenirii, o eră care poate readuce pacea şi ordinea naţiunilor turburate de problema muncitorească.

Chiar şi la treizeci de ani de la moartea sa, Mussolini rămâne duşmanul principal al comunismului, pentru că fiecare naţiune care doreşte să scape de pericolul totalitarismului marxist trebuie doar să adopte formula lui: **"Integrarea muncitorului în naţiune, pe baza justiţiei sociale şi a demnităţii umane".**

O INFAMIE CARE DĂINUIE

Între multele infamii inventate pe seama Mişcării Legionare şi a şefilor ei se află şi aceea că Horia Sima ar fi fost un agent al lui Moruzov. De ani de zile, de când a fost lansată pe piaţa mereu împrospătată a dezinformărilor, ea a făcut valuri chiar şi în minţile multor oameni cinstiţi care se îndoiesc şi astăzi de onorabilitatea ultimului şef al Mişcării. Această îndoială se datorează şi faptului că minciuna a fost, din păcate, alimentată chiar de unii legionari, care, într-o rătăcire condamnabilă, nu au înţeles că ea nu-l atinge numai pe Horia Sima, ci întreaga Mişcare Legionară.

Dar pe ce se bazează acest grotesc neadevăr?

Pentru a înţelege mai bine, trebuie să facem o succintă incursiune istorică. În primăvara anului 1940, Horia Sima revine clandestin în ţară din Germania (unde era refugiat din cauza exceselor criminale carliste), cu scopul de a organiza debarcarea lui Carol al II-lea de pe tronul României. Situaţia politică a ţării noastre devenise dezastruoasă. Ajungeau la scadenţă prevederile lui Corneliu Zelea Codreanu: dezmembrarea ţării. Pactul de neagresiune germano-rus din vara lui 1939 lichidase toate aliaţele ce le încheiasem în perioada dintre cele două războaie. România rămăsese înspăimântător de singură (garanţii noştri, Franţa şi Anglia, erau bătuţi pe frontul de vest), în faţa uraganelor ce o ameninţau la frontiere. Singurul lucru ce se mai putea face pentru a anula sau măcar amortiza loviturile ce ne erau destinate era să ne punem cât mai repede sub scut german.

Politica noastră externă de până atunci, condusă exclusiv de Carol al II-lea şi Titulescu, a fost de necontenită iritare a Germaniei şi apropiere de URSS, la recomandările Franţei. Era evident că numai o schimbare radicală a acestei politici, prin înlăturarea lui Carol de la conducerea ei, ne mai dădea o şansă de salvare, oricât de slabă ar fi fost.

De aceea venea Horia Sima în ţară. Dar, în urma unor întâmplări nenorocoase, a fost prins la graniţă, dus la Siguranţa Statului şi dat pe mâna vestitului ei şef, Nicki Ştefănescu. Dar în loc de a fi ucis ca atâţi alţi legionari înaintea lui, acesta îl invită civilizat în biroul său pentru a iniţia anumite discuţii.

Ce se întâmplase?

Carol al II-lea, înspăimântat de cursul ce-l lua războiul, categoric favorabil germanilor, încerca să facă un joc pentru a intra pe sub pielea lui Hitler, stăpân deja al Europei. Prinderea lui Horia Sima i-a căzut ca un dar din cer. Prin acesta, prin ataşarea Mişcării Legionare, ca un paravan, la o nouă politică de apropiere de Germania, credea Regele că se va salva.

Şi astfel, Horia Sima, în loc să fie împuşcat, este eliberat, împreună cu Radu Mironovici, Mile Lefter, Stoicănescu şi Borobaru şi invitat la o serie de convorbiri cu Nicki Ştefănescu, Moruzov, Ghelmegeanu, Urdăreanu şi, în sfârşit, cu regele Carol al II-lea. Văzând schimbarea produsă în atitudinea acestor oameni, Horia Sima înţelege că numai de abilitatea sa în discuţiile cu aceşti călăi va depinde soarta nu numai a lui, dar şi a celorlalţi legionari încă închişi şi a planului cu care venise în România. El începe cu ei un fel de joc de pocker politic, în care îşi joacă inteligent cărţile. Acestea erau:

- necesitatea imperativă a lui Carol de a schimba politica ţării pentru a-şi salva tronul;

- părerea eronată ce o avea acesta despre legăturile lui Horia Sima în Germania, pe care le credea la foarte înalt nivel.

Şi mai trebuia să-i convingă că intrase sincer în jocul lor de salvare a Monarhiei române.

Îi sugerează Regelui înfiinţarea unui nou partid cu masivă susţinere legionară şi direcţie naţionalistă, pentru care cere eliberarea tuturor legionarilor din închisori şi libertate totală de a lua contact cu ei, oriunde în ţară, pentru a le explica noua situaţie ce se crease. Horia Sima crede la un moment dat că Regele este sincer convins că trebuie să urmeze această linie de salvare a ţării. Dar îşi dă apoi seama că acesta trişează. Întrebuinţând prestigiul naţionalist al Mişcării credea că îl poate înşela pe Hitler şi astfel, în timp ce se prefăcea că netezeşte drumul spre Berlin, îşi trimitea emisari de încredere la Moscova (Gafencu), pentru a stabili noi relaţii cu Stalin.

În faţa acestor evidenţe, Horia Sima părăseşte guvernul Gigurtu, în care fusese numit Ministru al Cultelor şi revine la vechiul său plan: răsturnarea lui Carol al II-lea, prin forţă dacă nu se poate altfel, ca singura şansă de a împiedica dezastrul. Continuă cu hotărâre, dar şi cu mare grijă, organizarea echipelor legionare ce vor intra în luptă deschisă contra Regelui.

Dar în momentul culminant al acestor pregătiri cade ca o bombă un ordin de mobilizare pentru Horia Sima şi ceilalţi patru camarazi ai săi care duceau tratative cu Carol. În trei zile de la primirea acestuia trebuia ca ei să se prezinte în garnizoanele respective din provincie, sau urma să fie deferiţi Curţii Marţiale.

Această lovitură o puseseră la cale cercurile ostile apropierii României de Germania, instigate şi de Serviciile Secrete engleze din ţară, pentru a îndepărta influenţa legionară – ziceau ei – din preajma Regelui. Lovitura era extrem de periculoasă. Ne aflăm în luna august 1940. Tot jocul lui Horia Sima, toate pregătirile în curs pentru răsturnarea lui Carol erau compromise grav. El îi cere atunci lui Moruzov să explice Regelui că, dacă nu intervine la Statul Major pentru revocarea acestor ordine, el nu îşi mai poate duce la bun sfârşit angajamentul luat de a-l susţine, cu întreaga Mişcare, în politica de apropiere de Germania. Regele îi cere lui Moruzov să rezolve această problemă fără să irite instituţia militară, mobilizându-i pe loc pe cei cinci legionari, pentru Serviciile Secrete ale Armatei. Ceea ce Moruzov se grăbeşte să facă.

Iată-i, aşadar, pe legionari angajaţi formal în Serviciul Secret al Armatei, ceea ce le dă posibilitatea de a rămâne în Capitală şi a continua pregătirile ce au dus la abdicarea lui Carol al II-lea la 3-6 septembrie 1940. (Numai Mile Lefter, care nu era ţinut la curent cu acţiunea revoluţionară, îşi luase în serios noul serviciu, se ducea zilnic la birou şi se mira că numai el îşi face datoria.)

În aceasta a constat faimoasa colaborare a lui Horia Sima cu Serviciul Secret al lui Moruzov. Ea a fost lansată pe piaţă de comunişti şi luată în serios şi răspândită cu insistenţă de toţi inamicii declaraţi sau nedeclaraţi ai Mişcării.

Ceea ce este revoltător însă şi indică clar reaua credinţă este faptul că deşi cei cinci – Horia Sima, Mironovici, Mile Lefter, Stoicănescu, Borobaru – au fost angajaţi în aceleaşi circumstanţe şi forme în Serviciul Secret al Armatei, numai Horia Sima este acuzat şi blamat continuu pentru acest episod.

Oare oamenilor cinstiţi, dar care au încă îndoieli asupra acestei întâmplări, nu le dă de gândit anomalia semnalată mai sus?

N.R.

Era a doua zi de Paşte a anului 1998.

Aşteptam cu nerăbdare aterizarea avionului ce venea dinspre Bucureşti în Elveţia. Fiul meu va fi cu siguranţă la bord, la aterizarea la Geneva. Ne aduce veşti noi din ţară.

Abia terminasem de citit "România", o carte scrisă de români, specialişti în cultură, economie, geografie. Această carte este supervizată de către profesorul Albert de Haemens, istoric la Universitatea Catolică din Louvain. Profesorul îşi propune să lămurească viitorul patrimoniului din ţările europene care urmează să se unifice.

Dragi compatrioţi emigraţi, exilaţi, vii sau morţi, scriu în franceză din respect pentru Universitatea ecleziastică din Louvain şi pentru profesorul său de istorie. Tocmai am terminat de citit cartea scrisă de mari specialişti români..., şi totuşi este acolo ceva care nu merge: ai impresia că trăieşti în anul 1900, înainte ca românii să fi trecut prin trei (în text patru) mari

Pentru a înţelege

războaie, războaie pe care nu ei le-au provocat (războiul balcanic şi cele două războaie mondiale).

Fiul meu povesteşte despre câteva imagini colorate care l-au frapat în timpul celor zece zile petrecute în România. Această călătorie a efectuat-o mai ales pentru a aduce un dar folositor oraşului Iaşi. Fiul meu este şi el puţin moldovean, atât prin strămoşii săi, cât şi prin lecturi: Creangă, Eminescu, Cuza. A dus acolo materiale pentru un dispensar medical în curs de construcţie.

Mai întâi a mers într-un pelerinaj la mormintele rudelor sale decedate şi înmormântate în cimitirele din Bucureşti, Iaşi, precum şi la o mănăstire din Vrancea. A încercat să intre în contact cu foştii săi colegi de la Facultatea de Medicină, alături de care terminase studiile. La Focşani a întâlnit un medic psihiatru, care nu-i mai dăduse semne de viaţă de când părăsise România. Lui îi datorează fiul meu, considerat pe atunci vlăstar de burghezi, faptul de a nu fi fost exmatriculat din facultate. Viitorul medic psihiatru ştiuse bine atunci să-şi susţină intervenţia: "Vom pleca cu toţii, căci avem nevoie printre noi de pregătirea sa, de creierul său bine organizat, de cunoştinţele sale de limbi străine pentru a putea progresa." A fost convingător şi toţi şi-au terminat studiile cu succes.

De nevoie intră în contact cu bănci, hotele şi autorităţi, atingându-şi scopurile cu ajutorul "sfântului" Dolar.

Se interesează în primul rând de foştii săi colegi, de locul lor de muncă, spitalul. Colegul psihiatru încearcă să se descurce fără medicamente şi fără cărţi de specialitate.

(continuare în pagina16)

Ana Maria MARIN

Geneza mişcărilor naţionaliste din Europa după primul război mondial

Sfârşitul celui de al doilea război mondial a adus victoria definitivă a comunismului în lume, căci numai acesta a avut de câştigat de pe urma lui. Celelalte forţe ce au participat la această încleştare, unele au fost învinse şi distruse (ţările naţionaliste), altele, Marile Democraţii, deşi învingătoare alături de comunişti, au fost obligate să treacă repede în defensivă în faţa agresivităţii acestuia.

Bolşevicii, punând la punct o vastă maşină de dezinformare (la care, din păcate, au contribuit şi majoritatea intelectualilor europeni seduşi de idealismul umanitar al stângii), au reuşit să altereze datele istorice, să schimbe mentalitatea maselor populare cărora le-au imprimat nişte idei false ce domină şi astăzi omenirea, în ciuda prăbuşirii recente a regimurilor comuniste. Căci dezinformarea constituie baza strategiei de pătrundere a comuniştilor în conştiinţa omenească.

Prin **minciună şi omisiune** comuniştii au explicat şi fenomenele naţionaliste, pe care le-au numit "fasciste", fenomene apărute în viaţa politică a popoarelor europene în epoca dintre cele două războaie. Asupra acestor "fascisme" s-au vărsat imense cantităţi de minciuni, au fost îngropate sub mormane de invective, de denaturări şi mai ales de omisiuni voite, care au falsificat cunoştinţa cauzelor ce au dus la apariţia lor şi a rosturilor lor în sânul popoarelor respective.

Omul intoxicat este convins chiar şi astăzi că aceste naţionalisme europene au constituit esenţa răului în lume, au fost nişte apariţii abisale în istorie, o revărsare telurică a instinctelor crude, animalice, pe care omul reuşise să şi le îmblânzească în decursul evoluţiei sale multimilenare.

Nimic mai neadevărat.

Apariţia naţionalismelor în Europa a fost determinată de erupţia revoluţionară a bolşevismului după luarea puterii în Rusia asupra restului Europei şi chiar a lumii întregi. Ameninţarea tăvălugului revoluţionar roşu care în puţini ani însângerase deja Rusia, care ţintea la strivirea aşezămintelor tradiţionale ale popoarelor într-o nouă cavalcadă barbară modernă, a dat naştere unor acţiuni firesti de autoapărare care au stat la baza apariţiei unor forţe naţionale virile, decise să stăvilească primejdia roşie.

Churchill însuşi, pe vremea când nu era încă tovarăşul comuniştilor la dezmembrarea Europei, spunea că fascismul este antidotul necesar ce şi-l oferă naţiunile civilizate contra veninului bolşevic. Iar ministrul olandez în Sankt Petersburg, Oudendyke, scria în octombrie 1917: "Dacă bolşevismul nu este înăbuşit în embrionul lui, el se va revărsa peste întreaga Europă şi chiar în lumea întreagă, căci el este organizat şi dirijat de evrei care nu au naţionalitate şi al căror scop final este de a distruge, în propriul lor interes, ordinea de lucruri existentă." ("Histoire de communisme", Léon de Foncins, Paris, 1973)

Astfel, din sânul naţiunilor ameninţate şi cu asentimentul sănătos al acestora s-au născut fenomene naţionale de apărare menite să stăvilească pericolul comunist.

GERMANIA

Prima ţară vizată şi care părea cea mai aptă pentru o acţiune revoluţionară era Germania. Ţara, ieşită învinsă din război, cu nemulţumiri profunde inerente înfrângerii suferite, cu un numeros proletariat lipsit – din cauza războiului – de resursele necesare de trai, cu economia la pământ, cu nişte condiţii economice severe impuse de învingători, părea coaptă pentru o rapidă bolşevizare. Lenin însuşi scria la 1 octombrie 1918 că revoluţia în Germania este iminentă, o problemă de zile numai şi că ruşii comunişti ar trebui să-şi rişte chiar şi vieţile pentru a ajuta la declanşarea ei. (Christofer Andreev şi Oleg Gordievski, "KGB", Bucureşti, 1994, p. 47)

Armata fiind demobilizată (după armistiţiu), Germania rămâne la discreţia grupelor de agitatori susţinute de ambasadorul sovietic, Joffe. În 9 noiembrie 1918 se formează la Berlin un Consiliu de Comisari ai poporului, format din trei socialişti (Ebert - Interior, Landsberg - Finanţe, Scheidemann) şi trei independenţi (Haase - Externe, Dittmann şi Barth). Dar se formează în acelaşi timp şi o mulţime de comitete muncitoreşti şi de soldaţi, aflate sub influenţa grupului comunist al "Spartakiştilor", condus de Liebnecht şi Rosa Luxemburg (un fel de Pasionaria germană).

La 6 noiembrie fusese înăbuşită o mişcare de răzvrătire a marinarilor din Kiel, dirijată de comuniştii Grünewald şi Kohn.

La îndemnul lui Liebnecht şi Rosa Luxemburg se încearcă crearea unei **comune** la Berlin, dezarticulată de câteva unităţi militare rămase fidele ofiţerilor lor.

Între timp este aleasă prin vot Adunarea Constituantă de la Weimar, cu 422 deputaţi (69 - dreapta, 166 - centru, 165 - socialişti, 22 - independenţi). Dar acţiunile revoluţionare comuniste, care nu ţin seama de acest început de normalizare a vieţii politice germane, se extind peste tot: Renania, Bavaria, Saxonia, Bremen, Hamburg, Ruhr, unde iau forme violente. În Braunschweig se proclamă chiar o republică roşie de către "Spartakişti". Aceste insurecţii provoacă numai în anul 1918 1200 de morţi şi mai mult de zece mii de răniţi. (Jean Lombard, "La cara oculta de la historia moderna", Madrid, 1976, p. 7)

La 7 noiembrie 1918, în Bavaria, socialistul Kurt Eisner (Solomon Kutchinsky) organizează o demonstraţie "pacifică" cu 150.000 de oameni, alungă pe regele Ludovic al III-lea şi formează un **Directoriu al Statelor Confederate din Sud**, proclamându-se Preşedinte. Dar alţi extremişti situaţi mai la stânga decât Eisner, conduşi de Erich Müsam şi Rudolf Eglhöfer, încearcă la 7 decembrie o lovitură care eşuează.

Se reliefează aici două forţe: un guvern socialist (ieşit din alegerile de la 15 ianuarie 1919), cu Hoffmann, Schneppenhorst, dr. Neurath de o parte şi un Comitet revoluţionar condus de comuniştii Toller, Müsam, Landauer, Eglhöfer de cealaltă. Aceştia din urmă incită sovietele muncitoreşti, care s-au format în multe localităţi, să urmeze exemplul revoluţionar al lui Bela Kun din Ungaria.

La 7 aprilie Bavaria se proclama republică, având ca preşedinte pe comunistul Toller. Trupele rămase încă credincioase disciplinei militare se închid în cazărmile lor pentru a nu fi dezarmate.

La 16 aprilie, la Dachau, altă fracţiune comunistă, condusă de trei evrei ruşi, Levin, Axelrod şi Lewien, alungă autorităţile locale, se instalează în palatul conţilor Wittelbasch şi, împreună cu Eglhöfer, jefuiesc băncile locale şi imprimă chiar bani falşi pentru a-şi plăti cei douăzeci de mii de miliţieni care-i urmează şi susţin. Sunt dezarticulaţi însă, cu ajutorul unor trupe conduse de generalul von Oven, trimis de la Berlin. Au loc apoi şapte sute de execuţii, printre care şi capii insurecţiei: Landauer, Eglhofer, Levin. Ceilalţi au fugit la Viena. Astfel eşuează experienţa Republicii Sovietice Bavaria.

La fel şi în landul Saxonia, unde sindicaliştii din Dresda, incitaţi de agenţi comunişti ruşi, au expulzat pe regele Frederich August şi au constituit soviete cu un consiliu de comisari. Ei organizează şi miliţii care se dedau la jafuri. Fură fondurile municipale, provoacă greve, ucid. Dezordinea este totală. Populaţia cere ajutor Berlinului. Ministrul Apărării, Noske, trimite câteva trupe loiale guvernului şi revoluţionarii roşii sunt dezarmaţi şi unii arestaţi. O gardă civilă va menţine în continuare ordinea.

Astfel, guvernul central de la Berlin, prin energicul său ministru al Apărării, Noske, reuşeşte să oprească acest prim asalt al miliţiilor comuniste conduse de agenţi moscoviţi. Dar condiţiile de pace impuse Germaniei de Aliaţi, foarte severe (212.000.000 mărci aur, teritorii germane trecute altor state, smulgerea coloniilor), provoacă noi nemulţumiri în sânul poporului. Acestea vor da naştere unui revizionism german care va milita pentru anularea acestor consecinţe ale războiului, considerate nedrepte.

În acest mediu răvăşit de nemulţumiri, subversiunea comunistă musteşte. Republica de la Weimar este scuturată tot mai mult de tulburări sociale. Stânga (socialiştii şi comuniştii) acuză armata de

înfrângerea suferită. Hindemburg şi Ludendorf, cei doi mari generali germani, denunţă, din contra, defetismul susţinut în spatele frontului de comunişti, ca fiind adevărata cauză a prăbuşirii frontului.

La 12 ianuarie 1920, "Spartakiştii" încearcă un asalt asupra Reichstag-ului (Parlamentul german), care se soldează cu 42 de morţi şi 105 răniţi.

Îngrijoraţi de răzmeriţa tot mai accentuată a roşilor, germanii iau atitudine. Se formează asociaţii de ofiţeri şi grupări politice de apărare. Aici şi acum îşi are originea şi gruparea Naţional-socialistă.

În zona demilitarizată a Ruhr-ului se produce insurecţia a 80.000 de muncitori şi mineri instigaţi de comunişti. Aceştia ucid în Wetten, la 14 martie 1920, o unitate militară compusă din 117 oameni. Proclamă Dictatura Sovietelor. Dar sunt repede potoliţi de generalul Watter, în fruntea unei armate de 24.000 de oameni.

Agitaţiile se extind ca o pată de ulei. În Turingia şi Saxonia, la instigaţiile agenţilor ruşi Kark Radek (Sobelsohn) şi Otto Marquard (membru al delegaţiei comerciale ruseşti) se formează Fronturi Populare (1922). Se declară greva generală care zdruncină din temelii firava economie germană. În octombrie 1922 au loc lupte în Freiburg între roşii şi autorităţile locale. Numărul victimelor este de 25 de morţi şi 52 de răniţi. Şi în Hamburg se încearcă în 24 octombrie o lovitură care provoacă 21 de morţi şi 175 de răniţi în rândurile rebelilor şi 11 morţi şi 34 de răniţi printre forţele de ordine. Peste tot proliferează mişcări separatiste sau autonomiste întreţinute de comunişti. Germania este pe punctul de a se descompune. Tot edificiul statal creat de Bismark se clatină.

Apariţia pe scena politică a naţionalismului german se produce în acest moment. Suntem în 1922. Partidul naţional-socialist are 35.000 de înscrişi. Este condus de Hitler, Rudolf Hess, Gottfried Feder, Hans Frank, Ernest Röhm, Alfred Rosenberg, Herman Göring. Cu ajutorul unor financiari germani se cumpără ziarul "Völkischer Beobachter" (Observatorul poporului), prin care se începe combaterea comunismului şi a tendinţelor separatiste în diferite landuri.

Pentru a stăvili tendinţa de secesiune a guvernului din Bavaria, al cărei preşedinte era socialistul von Kahr, naţional-socialiştii încearcă un puci în 9 noiembrie 1923. Acesta eşuează şi Hitler este condamnat la 5 ani închisoare. Dar şi guvernul von Kahr este obligat să demisioneze, aşa că puciul lui Hitler are o urmare fericită pentru unitatea Germaniei.

În continuare, Partidul naţional-socialist se consolidează în viaţa politică şi se conturează ca singura forţă capabilă de a stăvili subversiunea bolşevică.

Crahul economic din 1929, cu falimente fabuloase de bănci şi întreprinderi, ridică numărul şomerilor muritori de foame la şapte milioane. Această situaţie provoacă un nou val de nemulţumiri şi proteste de care se servesc repede comuniştii. Guverne socialiste şi centriste se succed cu rapiditate la cârma statului fără a putea redresa situaţia.

În mai 1929 izbucneşte în Berlin o nouă răzmeriţă comunistă, cu dezordini care provoacă 19 morţi şi 36 de răniţi. În 1931 au loc alte dezordini în Ruhr, Hamburg, Bremen, Kassel, Frankfurt, Düsseldorf şi Duisburg. Alţi morţi, alţi răniţi. Moscova, care stă în spatele tuturor acestor debandade prin agenţii ei kominternişti, speculează greutăţile economice ale Germaniei şi aşteaptă prăbuşirea ei.

Dar, în alegerile din iulie 1932, poporul german reacţionează şi naţional-socialiştii obţin 13.700.000 de voturi şi 230 scaune în parlament (din 608). Şeful statului îl cheamă pe Hitler la guvern. Acesta formează un guvern de tehnicieni în care intră numai doi naţional-socialişti.

Ca reacţie, comuniştii care îşi simt periclitată poziţia politică, provoacă dezordini. Liebnecht, sfătuit de agenţii Kominternului, Dimitrov, Popoff şi Tanev, aprinde insurecţii în Renania, Silezia şi Hamburg. În 27 ianuarie, van der Lubbe (un comunist olandez) dă foc Reichstag-ului. Numaidecât se decretează dizolvarea partidului comunist şi se iau o serie de măsuri restrictive contra comuniştilor.

În 5 martie 1933 se dizolvă Parlamentul. În noile alegeri, naţional-socialiştii obţin 17.300.000 de voturi şi 288 de scaune. Forţa politică cea mai puternică fiind naţional-socialismul, se dau puteri depline lui Hitler, pentru a stopa agresiunile comuniste şi a redresa Statul. Comuniştii au pierdut bătălia în Germania.

AUSTRIA

Dezmembrat la sfârşitul primului război mondial, Imperiul Austro-ungar, Austria, se proclamă Republică Democratică în 12 noiembrie 1918. Numaidecât, guvernul provizoriu cere unirea cu Germania (Anschluss), care este votată de Parlamentul austriac ales între timp. În februarie 1919, această unire este ratificată şi de Parlamentul german. Astfel, fără intervenţie armată, unirea Austriei cu Germania se realizează prin voinţa populară. Se opun însă puterile învingătoare: Italia, prin ministrul său Orlando, şi Franţa, prin Clemenceau. În 10 decembrie 1919, aliaţii anulează actul de unire. (Anschluss-ul va fi realizat de Hitler în 1938.)

După alegerile din 16 februarie 1920 se formează un guvern socialist cu Victor Adler, Otto Bauer de Brühn (Externe) şi dr. Julius Deutsch (Apărare). Acest guvern de stânga tolerează formarea de miliţii comuniste care, incitate de agentul lui Bela Kuhn, Bettelheim, provoacă mai multe răscoale muncitoreşti, care produc 20 de morţi numai în Viena. Aceste dezordini se întind până în anul 1923, când, în urma noilor alegeri, creştin-democraţii majoritari formează un guvern stabil împreună cu social-democraţii.

Se formează şi în Austria o filială a Partidului naţional-socialist care taie avântul revoluţionar al Kominternului în această ţară.

Într-un număr viitor se va continua istoria subversiunilor comuniste şi a reacţiilor naţionale şi în alte ţări din Europa.

Nicolae ROŞCA

ŞTEFAN CEL MARE

Lăcrima pisarul slovei,
Dând norodului de veste:
"Ştefan Vodă al Moldovei,
Ştefan Vodă nu mai este!"

Spinteca văzduhul zării
Dangătul ce-alungă somnul...
Voievodul, Domnul Ţării,
Săvârşitu-s-a-ntru Domnul.

Nu-s tătari ce dau asaltul,
Nici Sultanul cu islamul...
De la un hotar la altul
Plânge Ţara, geme Neamul.

Ştefane, mărite Doamne,
Toate clopotele-ţi cântă!
S-or aşterne ierni şi toamne
Multe peste Putna-ţi sfântă...

Ctitorii cu bolţi de-azururi,
Cu tropare şi ectenii,
Te vor pomeni de-a pururi,
Peste veacuri şi milenii.

Din Tighina-n Vârciorova,
Până-n pusta ungurească,
Te va preamări Moldova,
Toată ţara românească.

C-ai fost paloş al dreptăţii,
Din Hotin la marea-albastră,
Atlet al creştinătăţii,
Scut pentru moşia noastră.

Azi când pradă ţara hoţii
Şi-o pândesc turbate fiare,
Hai şi-ndeamnă-ţi strănepoţii
Să stea strajă la hotare,

La hotarele-i ciuntite
Care-aşa cum bardul scris-a
Cer să fie rotunjite
De la Nistru pân-la Tisa.

Tu înalţă-ţi rugăciunea,
Să Se-ndure de noi Domnul
Să vedem curând minunea
Şi tihnit să-ţi fie somnul.

Ionel Zeana

Psalm la trecerea unui vechi cruciat

În memoria lui Ştefan Sotirescu (1923-1998), trei ani în închisori antonesciene, şaisprezece ani în lagăre şi temniţe comuniste.

Trecut cu neamul prin crunte osânde:
Jilave de foame, Aiuduri de frig,
Midii în sârme, cum să nu strig,
Doamne al cerurilor blânde,
când vechii cruciaţi urcă la cer,
iar noii făclieri nu par de ajuns
să împlinească deplin un răspuns
demn să-i stea neamului drept acatistier?

Nu-i diac să spună Cântecul Bradului,
iar umbre de fraţi sunt tot mai puţine,
ce suflet i-a mai rămas să-Ţi închine
la întâlnirea cu Învierea lui?
Ca să rămâi la noi Cinstit şi Mare,
ca alţi români fierbinţi s-a nevoit
pentru Lumina Ta să fie răstignit:
primeşte-l, Doamne, întru alinare!

Gheorghe STĂNESCU

Pe când aspiraţia spre propăşire şi seriozitatea îndeletnicirii practicate se refugiaseră la noi în cultură – e multă vreme de atunci –, România avea vizitatori care se numeau: Hermann von Keyserling, Nicolai Hartmann, Henri Focillon, Henri Béraud, Paul Morand şi alţii de aceeaşi statură. Acum ne vizitează Lilly Marcou. De fapt, revine în trecere pe pământul natal, căci s-a născut la Iaşi. O ziaristă de la Cotidianul i-a luat un interviu, republicat în "Dosarele istoriei" (an III, nr. 7, 1998), unde ne-a fost semnalat şi nouă. Astăzi, când am ajuns să credem despre noi ceea ce spun întâi străinii, aceştia par să fie sursele credibile de informare asupra noastră. Din declaraţiile lui Lilly Marcou reţinem, printre altele, că ar fi dat, în investigaţiile sale de istoric, de un document, – nu ne spune unde –, din care rezultă că "Antonescu a fost de acord cu schimbarea armelor, când toţi susţin că el voia întâi să vorbească cu Hitler." S-a mai spus acest lucru, nu chiar pe baza documentului găsit de Lilly Marcou, dar sprijinit pe memorii, declaraţii, fapte, gesturi care poartă indubitabil amprenta orientării duplicitare a mareşalului.

Lăsând la o parte cercetările sale ca istoric, pe care, după cum se vede, nu le desconsiderăm, ne întrebăm totuşi ce remanenţe există în zonele ei obscure, care o ţin într-o perpetuă alertă antilegionară? Să fie, oare, originea, asupra căreia facem doar supoziţii, pentru că nu ştim nimic sigur? Căci este ceva incompatibil cu calitatea sa de istoric şi mai ales cu calitatea sa de femeie. Lumea cu o minimă informaţie despre viaţa noastră publică ştie cum a fost ucis Corneliu Zelea Codreanu şi, indiferent de opinii politice,

Durităţi feminine...

reacţionează cu aceeaşi repulsie faţă de factura crimei ca şi faţă de executanţii ei. Pentru Lilly Marcou însă, această crimă întruneşte toate calităţile unui model de asasinat politic, pe care îl şi recomandă. Câtă abjecţie trebuie să fie în cineva şi ce vocaţie a celor mai subumane forme ale omuciderii trebuie să-l domine, ca să recomande o asemenea atrocitate, mai ales când este şi femeie! Ne amintim că şi Andrei Cornea a fost excedat de satisfacţie când a auzit de modalitatea suprimării lui C.Z. Codreanu, încât a exclamat public: "Bine i-a făcut!" Să-i identifice oare, şi altceva decât morbiditatea zonelor larvare din ei? Parcă ar reacţiona amândoi după şablonul unor predispoziţii ancestrale.

Lilly Marcou se mai plânge, în acelaşi interviu, că a fost agresată de un individ care se recomanda legionar şi că a văzut "un corpuscul ce se revendică din funesta Ligă a Arhanghelului Mihail", că aceasta "are un sediu şi întreţine o bibliotecă legionară". Dacă investigaţiile lui Lilly Marcou ar fi fost mai de la sursă, aşa cum îi stă bine unui istoric, care, după unele semne nu a avut întotdeauna relaţii proaste cu oficina care a confecţionat un simulacru de Legiune cu intenţii agresive faţă de persoana sa, ar fi aflat că Mişcarea Legionară, aceea care a crescut din închisori şi prigoane, este şi astăzi poprită în afara legii şi nu i se permite să întreţină o bibliotecă publică. Dar acestea sunt lucruri pe care ne temem că Lilly Marcou nu le va înţelege niciodată.

Mircea NICOLAU

Pomenirea de la Târgu-Ocna

În vara anului 1991, la Târgu-Ocna, foştii deţinuţi politici supravieţuitori ai genocidului comunist au ridicat o troiţă în amintirea celor ce au decedat în penitenciarul-sanatoriu din localitate între anii 1949 şi 1954.

Cei care au rămas în viaţă nu îşi pot uita camarazii alături de care au suferit. După aproape jumătate de secol, osemintele celor decedaţi s-au amestecat cu cele ale deţinuţilor de drept comun şi cu cele ale localnicilor, încât o deshumare şi o cinstire creştinească a lor este practic imposibilă.

De atunci, an de an se face o slujbă de pomenire în "Cimitirul Robilor", la care participă foşti deţinuţi de pe tot cuprinsul ţării.

În seara zilei de 3 iulie, foşti deţinuţi politici sosiţi din Bucureşti şi din alte localităţi s-au întâlnit la locuinţa părintelui Parincu unde, cu aceeaşi dragoste creştină şi frăţească, au fost omeniţi prin grija neobositei preotese, care a organizat comemorarea sub toate aspectele ei. Noaptea au fost găzduiţi la diferite familii binevoitoare.

În dimineaţa zilei de sâmbătă, 4 iulie, împreună cu cei sosiţi atunci, s-au deplasat la cimitirul oraşului, unde s-a oficiat o emoţionantă slujbă de pomenire de către părintele Capotă, părintele Bârjoveanu şi diaconul Lungeanu, ultimii doi foşti deţinuţi între 1950 şi 1954 în acest penitenciar-sanatoriu. Cele necesare parastasului au fost pregătite, ca şi în alţi ani, de către localnicii inimoşi, cu dragoste creştină, sub conducerea doamnei preotese Parincu. Din ofrandele parastasului au primit şi câţiva deţinuţi de drept comun care lucrau în imediata apropiere a troiţei. Condiţiile în care s-a desfăşurat parastasul şi spiritul care a dominat revederea foştilor deţinuţi politici au ilustrat din plin efortul financiar suportat de către aceşti minunaţi moldoveni, care au demonstrat – pentru a câta oară? – nedezminţita ospitalitate moldovenească. Bunul Dumnezeu să primească jertfa lor!

Aristide LEFA

Pentru a înţelege

(continuare din pagina 13)

Aproape de Focşani, un alt coleg este medic în satul Diocheţi, unde tatăl fiului meu a posedat odinioară un petec de vie şi puţin teren arabil. Timp de douăzeci şi cinci de ani, medicul, care este un fost intern, n-a plecat din satul care a fost un timp asaltat de către năvălitori. Medicul este în prezent tatăl a două frumoase fete. Când cineva trebuia să-şi satisfacă nevoile naturale, i se indica grădina. Stupoare şi amuzament.

Când se trece la masă, se mănâncă mămăliga fără măcar a se spăla pe mâini.

La spitalul din Iaşi, trei bolnavi stau într-un pat, fără saltele, fără cearşafuri, acoperiţi cu câteva haine murdare. În timp ce bolnavii sunt examinaţi, o parte din plafon se desprinde şi cade în mijlocul sălii, fără a răni pe nimeni, din fericire. Doctoriţa îi invită să bea o cafea. Văzând cănile murdare, toţi refuză propunerea, iar doctoriţa spune cu umor: "Dacă aţi şti câte generaţii de medici au băut cafea din aceste ceşti?!"

Au vizitat şi paisprezece băieţi orfani, adăpostiţi într-o căsuţă alături de biserică. De data aceasta cu mai multă plăcere, căci vizita fusese pregătită. Copiii abia se ţineau pe picioare din cauza slăbiciunii. Vizitatorii le oferă centuri, care îi fac fericiţi pe aceşti dezmoşteniţi ai soartei, veniţi pe lume din fantezia unui dictator nebun.

Afişe mari atrag peste tot atenţia: o înmormântare costă cinci milioane de lei. Cel puţin eşti prevenit.

Aş putea să mai vorbesc şi despre un şobolan mare din camera de hotel de la Poiana Braşov, cameră plătită cu 80 de dolari pe noapte. De asemenea, aş putea să mai povestesc despre frumuseţile acestei ţări din Europa, ţară care nu a aparţinut niciodată Estului, dar mă opresc aici, căci cred că aş cunoaşte pe acei care ar putea vindeca pe români de lipsa lor de entuziasm pentru viaţă. De altfel, este deja prea mult pentru revista dumneavoastră. Acestea s-ar putea intitula "Viziuni actuale"...

Ana Maria MARIN

PERMANENŢE

Editor: Fundaţia PROF. GEORGE MANU
Bucureşti, str. Plantelor nr. 9, sect. 2
tel./fax 3131102

Comitetul director:
Sebastian MOCANU,
Nicolae ROŞCA,
Mircea NICOLAU,
Sorin PÂRVULESCU – director economic

Redacţia:
Mircea NICOLAU – prim redactor;
Cristian URSE – secretar de redacţie;
Nicolae NICOLAU,
Radu CREANGĂ – redactori

Compartiment economic-financiar:
Gelu GHEORGHIU

Corectură:
Valeriu VAŢEL
Culegere şi tehnoredactare:
Corina IALGOCZI

DIFUZARE – tel./fax 3131102

ISSN 1453 - 9551